

SVATÉ KNĚŽSTVÍ

Podle vidění ctihodné

ANNY KATEŘINY EMMERICHOVÉ

sestavil

JAROSLAV DURYCH

OLOMOUC 1939

DOMINIKÁNSKÁ EDICE KRYSTAL

ÚVODEM.

V zápisech básníka Klementa Brentana o viděních ctihodné služebnice Boží Anny Kateřiny Emmerichové jest shromážděno mnoho věcí dosud neroztříděných. Třebas všecky ty věci tvoří jednotu a navzájem se doplňují a vysvětlují, přece pro praktickou potřebu jsou poněkud nepřehledny, takže jednotlivá místa lze jen těžko vyhledávati. Ze všech dosud neroztříděných věcí bylo by možno složití několik knih, z nichž každá by měla zvláštní obsah. Mohly by to býti Obrazy ze Starého zákona a ze života jednotlivých svatých a blahoslavených, Obrazy o andělech a ďáblech a o příbytcích a působení duchů dobrých a zlých, Obrazy o modlitbě, utrpení a pokání, Obrazy o očištění, Obrazy o úkladech proti Církvi, Obrazy lidského počínání a hříchů, Obrazy o Církvi a kněžství a Obrazy o proroctví.

Všecky tyto věci viděla tedy v úplné jednotě tak, že se prostupovaly, doplňovaly a vzájemně v sebe přecházely. Lidská pozornost a představivost ovšem na dlouho nestačí, aby jednak sledovala všecky ty věci v dlouhém proudu vypravování, jednak aby si ustavičně zachovala přehled těch věcí. Anna Kateřina Emmerichová měla totiž zajisté mnohem vyšší schopnosti než čtenář, neboť její vidění a vnímání bylo simultánní jako ve stavu omilostněném. Sama si však

přála, aby tyto obrazy byly v zápisech zpracovány tak, jako mají býti zpracovány květinové záhony v pečlivě upravené zahradě, aby čtenář se v tom vyznal a chce-li jíti do této zahrady, aby měl kam postaviti nohu a nemusil šlapati do květin.

Proto jsem se pokusil o ohraničení a urovnání jednoho z těchto záhonů, doufaje, že tím povzbudím jiné, aby se chopili tohoto díla a učinili tak lépe. Každý začátek jest ovšem těžký, ale jistě by to přinášelo i veliký prospěch.

Jaroslav Durych.

VNÍMAVOST ANNY KATEŘINY EMMERICHOVÉ PRO DŮSTOJNOST KNĚŽSTVÍ.

Důstojnost kněžství v Církvi poznávala Anna Kateřina Emmerichová způsobem pronikavým. Poznávala ji nejen duchovně, ať z učení víry, kterého se jí dostalo v mládí, ať ze zjevení, která jí byla dávana od malička, nýbrž pocítovala ji i tělesně. Měla-li pro samu podstatu kněžství nadpřirozenou citlivost, nutno je jí slova o kněžství považovati za zvláště důležitá a spolehlivá. Jakousi zvláštní schopnost pro pozorování vlastností, povah a činů jednotlivých kněží často mívaly a mají též osoby jiné, ale většinou jí užívají ne-li zlovolně, tedy aspoň svévolně a jen málokdy ve službách víry a lásky, takže úsudky těchto osob často prozrazují netečnost k zákonům kázně a často i ješitnost. I písař Anny Kateřiny Emmerichové, básník Klement Brentano, měl prý podobnou pozorovací schopnost, které užíval tak, že mu to kněží vytýkali. Taková schopnost se totiž často vyvíjí jednostranně a působí více pohoršení než užitku.

Citlivost Anny Kateřiny Emmerichové, která nemyslila na sebe, nýbrž na poslušnost, a která nikdy nechtěla způsobiti nějaký vypočítavý dojem, měla svůj původ jen v nejhlubší víře a lásce. Vždy považovala kněze za své největší dobrodince, bez jejichž dobrodiní by nemohla

ani žíti. Proto při pomyšlení na kněze cítila nutkání k poslušnosti a úctě a především k vděčnosti. A právě tím jest co nejúplněji zajištěna spolehlivost jejího úsudku i tam, kde jest nucena pronášeti své stížnosti nebo i výstrahy.

Na to jest třeba upozorniti nejdříve. Aby se tedy vědělo, z jakého ducha mluvila o kněžství a jak byla k tomu způsobilá svou povahou, nutno čísti, co o tom poznamenává Klement Brentano, kterému se od ní dostalo jména Poutník. Napsal:

„Jak veliká a dojemná jest její poslušnost ke kněžskému rozkazu! Třeba-li, aby jí sestra přestlala postel a zvolá-li zpovědník: Panno Emmerichová, vstávat, při poslušnosti! - strachem se otřese a procitne, pak s námahou sebou hýbajíc, snaží se poněkud se vzpřímiti. Dnes jsem poprosil zpovědníka, aby vyslovil tento rozkaz potichoučku a latinsky, načež on, od židle, na které opodál seděl, modle se brevíř, učinil dva tři kroky k její posteli a neslyšitelně zašeptal slova: Tu debes obedire et surgere, veni! Ihned se probudila a vzchopivši se, učinila pohyb, jako by chtěla skočiti s postele, takže zpovědník se polekal a tázal se jí, co chce. Odpověděla, že někdo ji volá. I upokojil ji zase okamžitě rozkazem, aby zůstala ležeti.

Toto náhlé procitnutí na duchovní rozkaz mě po každé velice dojme a budí ve mně soucit s touto ubohou osobou, zbavenou pomoci, která bez ohledu na svůj vnitřní život bývá tak náhle vytržena z vidění jiného jasnějšího světa, ve kterém vlastně žije, a vržena do tohoto ponurého života, který ji uráží. Působí to na mne

hrozným dojmem, jako by někdo nemocné dítě, které si hraje mezi květinami, nabral náhle na podávky a hodil je do temné lednice. Ale trpěti jest jejím úkolem a třebas se probírá k vědomí vnějšího světa, zápasíc ještě s extasí, přece děkuje za toto utrpení s přívětivým úsměvem.

Brzy po té jsem poprosil zpovědníka, aby dal nemocné svůj rozkaz písemně. I napsal přede mnou slova: Buď poslušna, vstaň! Nemocná ležela v hluboké extasi a hlavu měla ještě otočenu složeným šátkem. Ve chvíli, kdy zpovědník položil lístek na vinutí hlavy, vzdychla zhluboka a vzpřímila se. Zpovědník se jí tázal, co chce. Odpověděla, že chce vstáti, že ji někdo volá. Když pak jí řekl, aby zůstala ležet a sňal jí lístek s hlavy, hned zase ztrnula jako dříve. Lístek jsem si schoval, i čekal jsem, co se stane a podaří-li se také mně probuditi ji tímto lístkem, až tu zpovědníka nebude.

Když pak večer za nepřítomnosti zpovědníkovy upadla do extase a nikdo ji nemohl probuditi, přinesl jsem jeho psaný rozkaz a jakmile jsem jej položil jí na prsa, procitla jako obyčejně.“

Jako poznal moc kněžského rozkazu, tak poznal také sílu kněžského požehnání. Píše:

„Vypravovala mi toto:

Tělesnými a duchovními utrpeními a hrůzou z obrazů, které mi bývají ukazovány, často div neumru. Pak hynu žízní a, nemohouc se hnouti, nemám ani kapky vody.

Na ta slova podal jsem jí píti a poněvadž jsem okraj sklenice potřel svěcenou vodou, řekla:

Toť víno! Víno ze zahrádky Církve!

Jiného dne seděl jsem v její světničce, když byla ve vytržení. Poněvadž, nevycházejíc z vytržení, těžce zastenala, přistoupil jsem k ní, drže skleničku, která stojí vedle ní a v níž stále má býti svěcená voda. Tázal jsem se jí, chce-li píti. Ale ona, bleďa a ztrýzněna, zavrtěla hlavou a pravila hlasem člověka, umírajícího žízni:

Potřebuji lžičku čerstvé vody, posvěcené kněžskou rukou. Blízko odtud jsou dva kněží. Ti mají tuto sílu Boží, ale zapomínají na mne a já proto hynu. Bůh chce, abych z toho žila. Ach, kéž mne nenechají zemřít!

Ihned jsem se odebral do blízké jizby, kde bydlil abbé Lambert, a vskutku jsem u něho zastihl jejího zpovědníka, o čemž jsem nevěděl ani já, ani ona, neboť jsme se domnívali, že někam odešel. Zpovědník požehnal čerstvou vodu a donesl jí ji. Napila se dychtivě a řekla:

Občerstvila jsem se.

Když pak řekl žertem, aby z poslušnosti šla s ním, vzchopila se, podobna mrtvole, ale hned zase klesla ve mdlobách, poněvadž tento rozkaz nebyl míněn vážně. Tento výjev mne nemálo rozrušil. Ale přece jsem si netroufal prositi zpovědníka, aby zanechal takových zkoušek, neboť nechtěl jsem pokaziti dobrou shodu. Když jsem však viděl, že zkoušená tak klidně a bez nářků snáší, aby se s ní takto nakládalo, vstoupily mi lítostí slzy do očí.“

Pokaždé dotklo se ho pak velmi bolestně, kdykoliv za nepřítomnosti zpovědníkovy požádala svěcené vody a shledalo se, že zpovědník ji zapomněl posvětit. Jednou také ji zastal ve

žhoucí horečce s vyprahlým hrdlem a patrem. I šel se sklenicí pro čerstvou vodu, kterou za zavřenými dveřmi s nejlepšími úmysly požehnal. Ona však, žízň téměř umírajíc, uvítala ho slovy:

„Ach, vždyť přece nejste knězem!“

A k jeho úžasu se mu přiznala, jak ho zavřenými dveřmi viděla žehnati vodu.

Při jiné příležitosti řekla mu pak o kněžském požehnání toto:

„Jest velmi smutno, jak kněží za našich dnů zanedbávají žehnání. Jest to, jako by často ani už nevěděli, co je kněžské požehnání; přemnozí tomu snad ani nevěří a stydí se za požehnání jako za zastaralou pověrečnou ceremonii. Mnozí zase užívají této svaté síly a milosti, kterou jim udělil Ježíš Kristus, zcela bezmyšlenkovitě a ledabyje. Nedostávám-li dlouho požehnání od kněží, dostává se mi ho arci někdy od Boha. Ale poněvadž Pán ustanovil kněžství a moc žehnání odevzdal jemu, často touhou po požehnání div nehynu. Vždyť přece v Církvi všecko jest jedním tělem, a co jeden odřekne, po tom aby druhý hladověl!“

Na jiném místě pak Brentano píše:

„Nejúžasnější jsou účinky kněžského posvěcení. Je-li v extasi a přiblíží-li k ní kněz posvěcené prsty, zdvihne hlavu a sune ji za nimi; odtáhne-li prsty, padá zase na postel. A to dělá každému knězi. Kdo to viděl tak jako já, ten nepochybně pozná, že toliko Církev má kněze, a živě pocítí, že Svěcení kněžstva jest opravdu něčím více než pouhým obřadem. Jednou jsem ji slyšel, když se slzami v očích pravila:

„Posvěcené prsty kněží budou také v očistci ano i v pekle znatelný a budou hořeti zvláštním ohněm. Každý je pozná a bude jim vyčítati.“

Tuto moc kněžského svěcení cítila i v hlaholu posvěcených zvonů. Říkala o tom:

„Od malička pociťovala jsem hlahol posvěcených zvonů jako paprsky požehnání, které, kam dopadnou, zapuzují všecko zlo nepřátelských mocností. Jistotně věřím, že posvěcené zvony zahánějí satana. Modlíc se za dětství v noci na poli, pociťovala i vídala jsem zlé duchy kolem sebe; ale jakmile v Koesfeldu sezválněli na jitřní, cítila jsem, že zlí duchové prchali. Vždycky pak měla jsem za to, že dokud jazyky kněží působily ještě tak daleko, jak to bylo na počátku Církve, nebylo zvonů zapotřebí. Ale nyní jest třeba, aby volaly jazyky kovové.

Dlužno, aby vše sloužilo Pánu Ježíši, aby se rozmnožovala spása a lidé byli chráněni od nepřitele duší. Ježíš odevzdal své požehnání kněžím, aby z jejich rukou vnikalo do všech míst, jemu sloužíc a daleko široko působíc. Kde však duch z kněží vyprchal a kde jen zvony rozšiřují požehnání a zahánějí mocnosti pekelné, takový kraj se podobá stromu, jehož koruna, přijímajíc mizu korou, ještě kvete, jehož jádro však už je mrtvo. Cítím, že hlahol zvonů mnohem více posvěcuje, povznáší, posiluje a dojímá než kterýkoliv jiný zvuk, který mi naproti tomu zní ponuře a temně; ano i varhany v kostele zní proti zvonům mdle a nízce.“

Její písař Klement Brentano byl básník, který k ní byl přiveden zvláštním řízením Božím a jistě jen ze zvláštního vnuknutí pochopil nad-

přirozený smysl jejího pozemského života, takže zůstal pak u ní až do její smrti, aby zapisoval její vidění. Nebylo v těch dobách nikoho jiného, kdo by tak činil, zvláště s takovým nadšením, jako on. A přece mu řekla:

„Vy nejste knězem. Kdybyste byl knězem, rozuměl byste mi.“

Není to tedy básnictví, či jakékoliv jiné umění, co dává člověku naprostou schopnost porozumění a vyhověti potřebám a stavům lidské duše. K tomu má způsobilost pouze kněžství. A Anna Kateřina Emmerichová to projevila slovy, která mají význam i dosah dějinný.

PUTOVÁNÍ.

Anna Kateřina Emmerichová byla po celá léta, kdy Klement Brentano prodléval v jejím bydlíšti, různými nemocemi upoutána na lůžko. To se však týkalo pouze jejího viditelného těla, kdežto duch putoval po celé zemi i po oblastech nadzemských. Ve svých viděních byla vždy přenášena na místa, kde se stalo nebo mělo v budoucnosti státi to, co jí bylo zjevováno, a všude tam, kde bylo zapotřebí její pomoci. Bývala volána na pomoc jednotlivcům, žijícím na zemi nebo umírajícím, celým obcím i diecésím, zvláště pak duším v očistci. Pomoc poskytovala jednak modlitbou, jednak utrpením, které přijímala na sebe za jiné na usmíření spravedlnosti Boží. Bylo jí zajisté dáno, aby snášela muka utrpení Kristova a k tomu jí byly přidány ještě rozličné ne-duhy a bolesti, aby měla z čeho obětovati a čím smířovati.

Tyto obrazy z jejích vidění ukazují netušeně velikou moc pravé vnitřní modlitby. Její putování jest obrazem ustavičné modlitby sebebné, spojené s utrpením smírčím.

Sama to vylíčila těmito slovy:

„Těchto dnů děje se se mnou cosi prazvláštního. Ani chvilku nejsem vlastně na zemi; stále vidím kolem sebe na blízku i v dálce mnoho lidí i obrazů. Vidím lidi umíratí duchovním hladem. Vidím rozšiřovati se béd bez počtu. Vidím

lidi brzy zde, brzy vidím je na ostrovech v chýších nebo v lesích. Vidím je, jak tam se učí a tu zapomínají. Ale všude vidím bídu a zatmění. Pak zase vidím nebesa otevřená a vidím, že všichni jsou tak ubozí, tak nejapní; obírají se s kdejakým trusem a pášou zlotřilosti. Potom ženu všecy ty lidi napřed a sama zůstávám vzadu a zatím se mi zdá všecko opravdu velmi zasmušilým a temným. A při tom stále pocítuji hlubokou ošklivost života a všecko, co náleží zemi, jeví se mi až hrůza ohavným, a krutě na mne doráží hlad. Ale není to hlad odporný, jest sladký; odporný jest hlad tělesný.“

O svém putování mluvila velmi často a leckdy přerušila jiné vypravování, stržena novým viděním svých cest. Klementu Brentanovi se podařilo zachytiti toto delší a souvislejší její vyličení:

„Bylo mi řečeno, že musím cestovati, abych spatřila bídu světa. I byla jsem tedy vedena z oblasti do oblasti.

Všude zřela jsem truchlivý stav lidí i Církve v podobě temnoty, chladu a nestejně husté mlhy. Z těchto temnot vyzařovaly tu a tam světlé body, světlí lidé, kteří, jak jsem viděla, se modlili a drželi. Tyto obrazy lidí jsem spatřila jednotlivě, ať jsem přišla kamkoliv. Všude byla jsem voděna k nuzným, opuštěným, nemocným, sužovaným a zajatým. I bylo mi modliti se za ně, těšiti je a všelijak jim pomáhati. A všude jsem zřela stav Církve a všude jsem viděla svaté každé té země, biskupy a mučedníky, řeholnice a poustevníky dávných dob, slovem všecy ty lidi každé té země, kteří svolávali milost Bo-

zí. A zvláště byli mi ukázáni ti, kteří měli vidění. Byla mi ukázána též mnohá z těchto vidění, jak se jiným zjevovali za modliteb a jiní se zjevovali zase jim a jak takto spolupůsobili; a jak Církev již od svého prvopočátku až do dob prvních příslibení měla takové lidi, taková vidění, taková zjevení a takovou pomoc, a jak právě to jest jednou z nejúčinnějších milostí k její spáse a k jejímu vnitřnímu spojení. Také všude jsem viděla odpočívati svatá těla. Viděla jsem, jak souvisí a působí se světci a jaké požehnání šíří kolem sebe, poněvadž každé tělo je spojeno se svou duší a s duchem; a jak působí svou podstatou.

Toť přibližný obraz toho, co asi všude jsem viděla. Ale po celou dobu, co jsem pozorovala ten podrobný obraz, neměla jsem téměř ani nejmenší radosti mimo tu, že Církev jest založena na skále a že milovati jest totéž jako býti poslušen Církve a následovati Ježíše a věčně z něho rozdávatí a přijímání požehnání. Bylo mi řečeno, že ve Starém Zákoně posílal Bůh k lidem anděly a dával jim sny. Ale to všecko že nebylo ani tak zřejmé ani tak dokonalé, jako duchovní poučení mezi křesťany; a přece že poslouchali těchto božských vnuknutí tak věrně a prostodušně.

Přijdu-li tedy do některé země, spatřím obyčejně v jejím hlavním městě jako v nějakém středu, jaká ta země skutečně jest. Uzřím to v podobě noci a mlhy a chladna a také uzřím velmi blizoučko jednotlivá hlavní sídla zkázy a hned to pochopím. I spatřím obrazy toho, co jest nejnebezpečnější a vídám, jak se z tohoto

střediska zkázy jedovatými žilami rozlévají po celé zemi výtoky a kalužiny.

Mezi tím vídám jednotlivce, ani se zbožně modlí, a kostely, ve kterých se chová Velebná Svátost, a nesčíslná těla světců a blahoslavenců a všechny skutky nevinnosti, pokory, víry a podobné, které tu zhoubnou činnost zase oslabují, překonávají, maří, a vůbec pomáhají, kde je třeba.

Pak vídám prchavé obrazy lidí, jak dobrých, tak i zlých. Jakmile takto spatřím hříchy a o-havnosti některé země nebo některého spojeného kmene, jakmile spatřím dobré i zlé a procítím jed i nemoc až do jejich zdrojů, vídám pak, že nezbytným následkem toho jest utrpení, trest, zkáza a odříznutí; nebo vidím úplné nebo též neúplné napravení zkázy, podle toho, působí-li v zemi dobrá léčivá síla, či strhují-li proud milosti a vykoupení z lásky Ježíšovy jiná láska, jiné zásluhy a jiné úsilí.

A tak tedy vídávám, jak nad jednotlivými vesnicemi a městy se v hrozivých obrazech vznáší nebezpečí, ba i záhuba. Vídám obec, která se téměř propadá v noc; v jiné zase vídám boj a potoky krve v oblačných preludech bitev, a z těchto se občas tu a tam zase vynoří obraz poněkud jiného významu. A tato nebezpečí a tyto tresty nejsou, jak vídám, přervány, nýbrž jest to souvislá řada jevů, pocházejících z jiných krajin, kde se hřích zmohl až na násilnosti a boje. A tak vídám, že se hřích stává metlou viny.

Zatím co z temných pozemských obrazů jednotlivých zemí se vyvíjí toto, vídám zase, jak

z dobrých a zářících zárodků v ní roztroušených vyvíjí se oblast obrazů, položená ve výši. Vidám, jak nad zeměmi září skvoucí svět, který představuje vše, co svatí údové té země pro ni učinili a co ze zásluh Ježíšových na ni přitáhly církevní poklady milosti. Nad zpustošenými kostely vidám vznášeti se kostely ve světle. Vidám biskupy a učitele a mučedníky a orodovnice a jasnovidce a duše všech omilostněných, kteří tam žili; pak vstupuji do obrazů jejich zá- zraků a milostí, poznávám nejdůležitější vidění, odhalení a zjevení, kterých se jim dostalo, a ví- dám všecky jejich cesty a obcování a působení na lidi blízké i vzdálené, i výsledky a následky jejich prací až do nejzazších dálek. Vidám všec- ko, co bylo učiněno, i jak to bylo zničeno; a jak stále ještě po jejich cestách kráčí požehnání a jak skrze zbožné duše, které jsou jich pamětliv- y, stále ještě udržují obcování se svou vlastní a se svým stádem. Zvláště však pozoruji, jakým zdrojem jejich lásky a jejich orodování jsou je- jich kosti tam, kde odpočívají, jako by byly s ni- mi v jakémsi tajemném spojení.

V těch obcích, jimiž vede má cesta a v nichž jest bída, za kterou Pán chce přijmouti modlitbu jakoby z rukou lidských, bývám uvá- děna k těm, kdož jsou v nesnázi. I uvidím sídlo jejich zla a často pohlížím na to, co se právě s nimi děje. Přistupuji k jejich lůžku, spí-li, nebo si stoupnu vedle nich, bdí-li, a obětuji za ně Bohu vroucí modlitbu, aby dobrotivě přijal za ně ode mne to, čeho sami nemohou či neumějí. Často jest mi vzíti na sebe za ně též nějaké utrpení. Často bývají to také lidé, kteří prosili

o modlitbu jiných lidí, nebo dokonce i o modlitbu moji. To bývá pak příčinou takových cest na pomoc, které konám tak často. Pak vidám, že se lidé obracejí k Bohu a nalézají útěchu. Vidám, že se jim pak dostává toho, co jim chybí, a to buď později, nebo ihned, málokdy však nějak nápadně, nýbrž zpravidla jen skrze věci podle přirozeného jejich řádu, třeba i často velmi neočekávaně. Z toho plyne poučení, že nouze a bída, jak tělesná, tak duchovní, pochází nikoliv z toho, že by ruka Boží dávala nerada, nebo se od nás odvracela, nýbrž z toho, že ruce lidské, místo aby se vztahovaly k prosbě a po almužně, raději z nevěry a nedůvěry se zatínají. Vždyť přece už v tom, že já, která mám nezasloužený dar vidění, jsem vysílána jim na pomoc, jest patrna ruka Boží, která nejednomu srdci slepému a uzavřenému posílá člověka vidoucího a otevřeného, aby mu byl takřka potrubím k nádrži milosrdenství. Často jest mi též na mých cestách tu a tam zabrániti zlu tím, že se do toho vmísím, že vzbudím hrůzu, že překvapím člověka, který už už se chystá spáchat zlo. Často jsem vzbudila i matky, jejichž děti byly v nebezpečí, že od nich samých nebo od ospalých služek budou zalehnuty.“

Takto putujíc prošla ve vidění téměř celý svět a její sdělení ohromují svou úžasnou pravdivostí a přesvědčivostí. Jako důkaz toho, že tato vidění jsou skutečně nadpřirozená, stačí její vyličení tehdejšího života a stavu japonských křesťanů.

Jest známo, že krátce po roce 1640 bylo Japonsko neprodyšně uzavřeno všem Evropanům

mimo holandské obchodníky, kteří směli bydlet jen na malém umělém ostrůvku Desimě v přístavu nagasackém, kde byli přísně hlídáni a jen zřídka mohli pod silným vojenským dozorem vyjít za obchodem nebo jednou za rok či za dva roky k císařskému dvoru. Taková byla nenávisť Japonců ke křesťanství a takový byl jejich strach, aby do jejich země nevešel podloudně nějaký katolický misionář. Každému katolíku hrozil trest nejkrutějšího umučení. Proto směli s Japonci obchodovati jen zapřísáhlí nepřátelé katolíků, totiž Holanďané, a i ti byli střeženi způsobem nesmírně ponižujícím. A tak přes dvě stě let neměla Evropa vědomí o tom, že ještě několik tisíc nesmírně ubohých a zotročených Japonců přes všechny hrůzy pronásledování zachovalo věrnost katolické víře, ač po celou tu dobu žili bez kněží. Holanďané o nich na štěstí nevěděli, neboť jinak byli by tito ubozí japonští katolíci bývali propadli zkáze úplné. Teprve po roce 1860, když americké loďstvo si vynutilo otevření japonských přístavů, dověděl se svět o těchto věcech. Anna Kateřina Emmerichová vylíčila však stav japonských katolíků již kolem roku 1820 a to dosti podrobně a podle skutečnosti.

Nedozírného významu jsou její stručné a výstižné posudky o jednotlivých zemích, které ve svých viděních navštívila. Z těch na tomto místě dlužno uvést aspoň ten, který se týká nás.

Pravila:

„Prošla jsem městem, ve kterém odpočívají svatý Jan Nepomucký, Václav, Ludmila a jiní svatí. Bylo tam mnoho svatých, ale pramaloučko

žijících zbožných kněží. I viděla jsem, jako by se dobří, zbožní lidé důkladně poschovávali.“

Dlužno připomenouti, že se její vidění obyčejně neomezovala jen na přítomnou chvíli a že mají platnost obecnější.

Takové bylo její putování po rozličných místech země, kdy tato místa poznávala tak, jak jsou na zemi ve skutečnosti. Mimo to putovala však též na místa pomyslná, která nejsou určena zeměpisně, nýbrž duchovně. Takovým místem byla vinice, o které mluvil Náš Pán v podobenství o vinici, na kterou hospodář posílá dělníky. I Anna Kateřina Emmerichová byla dělnicí, která toužila po práci, a tuto práci vylíčila v obrazech, které mají ráz podobenství z Evangelia. Touto vinicí ovšem jest Církev.

VINICE PÁNĚ.

Svá vidění o vinici počala Anna Kateřina Emmerichová vypravovati takto:

„Můj Vůdce zavedl mě na vinici, která jest na západě od svatebního domu.

Vinice byla zpustlá. Bylo tam sice několik dobrých, silných trsů, ale nebyly ani ořezány, ani uvázány, ani pohnojeny, ani okopány. Všude bylo plno kopřiv, velikých i malých.

Kde byly trsy dobré, tam byly kopřivy vysoké a bujné a nepálily tolik. Ale kde větve špatných trsů padaly na zem, tam bylo hustě kopřiv, které byly malinké, ale pálily hrozně. Na vinici nebylo ani pěšinky, ani stezky. Všecko všude bylo zarostlé a zpustlé. Viděla jsem tam několik krásných domů, ale kolem všech, až na dveře, vyrostlo plno kopřiv a jiného býlí, dosahujícího téměř k oknům.

Uvnitř domů bylo vše, co náleží k životu, překrásně urovnáno. I viděla jsem tam duchovní, kteří seděli u stolů a čtli a studovali v rozličných neužitečných knihách. Ale ani jediný z nich nevyšel na vinici, aby tam hnul aspoň prstem.

Uprostřed vinice rozkládala se kolem kostelíčka selská dědina; ale nikudy tam nevedla žádná cesta. Všecko kolkolem bylo zarostlé, i kostelík byl celý jako porostlý zelenou plísní.

V kostele byla Nejsvětější svátost, ale před oltářem nevisela lampa.

Sotva jsem vstoupila na vinici, ihned jsem pocítila, že tam někde nablízku jsou kosti svatého Liboria. A vskutku jsem shledala, že jsou uloženy v kostelíku. Ale už se jim tam neprokazovala žádná zvláštní úcta. Biskup kostelíka byl podle všeho daleko odtud, a do kostela už nebylo ani žádné cesty.

Vinice dělala přežalostný dojem, i bylo mi řečeno, abych v ní pracovala. Byl tam zabodnut kostěný nůž, ohnutý téměř jako srp, na obě strany broušený; tím jsem měla ořezati révy. Také byla mi ukázána motyčka na okopávání i nůše na nošení hnoje, a bylo mi vysvětleno, co a jak dělati. S počátku prý to jest nejtěžší, ke konci bude prý to lehčí. Také bylo mi poněkud vysvětleno sbírání a lisování hroznů. To jsem zase zapomněla.

Od těch dob, co mám teď práci s vinicí, mé bolesti se velice změnily. Jest mi tak, jako by někdo vrazil mi do těla dlouhý trojhranný nůž; odtud se rozbíhají bolesti do všech údů; zvláště pak mám nesnesitelné píchání v kostech a ve všech kloubech, až do konečků prstů.“

O dva dny později vypravovala:

„Byla jsem všecka popálena od toho, jak jsem trhala kopřivy. A od řezání ohnutým kostěným nožem bolelo mě tělo a všechny klouby. Udělala jsem už kus až k prvnímu domu, tam, kde vinice byla až hrůza zarostlá. Cítíc kruté bolesti, položila jsem si na tělo kosti svatého Ignáce a svatého Františka Xaverského a prosila jsem je úpěnlivě o ulehčení. A vskutku se

mi též ulehčilo. Spatřila jsem oba světce v oblacích a shůry se vylilo světlo, pronikajíc mě tak, jako když člověka obchází hrůza, i pocítila jsem úlevu ve všech údech.“

Viděl tehdy Poutník, že její ruce a nohy byly posety takovými puchýři, jaké naskakují po kopřivách.

Když pak udělala celý kus až ke kostelu, zjevila se jí svatá Františka Římská, vyhublá a vyzáblá až na kost, a řekla jí:

„Hle, bylo mi pracovati tak jako tobě a také mne to tak strhalo jako tebe; ale z toho jsem neumřela!“

Tato slova dodávala jí útěchy, její bledý obličej opět zčervenal, i nabyla opět živosti jako ten, kdo se rozpálí prací.

Opět o čtyři dny později pravila:

„Jest mi pracovati už jen několik dní. Přemáháním, které jsem si uložila, podařila se mi vlastně práce dvojí. Bylo mi poručeno, abych semlela býlí na prach. Nejtěžší práci jsem měla u fary, ve které poroučí zlá pobožnůstkářka. Tam se mi ukázala Klára z Montefalcone a řekla mi, že to nejhorší mám už za sebou.“

A za několik dní pravila:

„Práce na vinici jest skončena. Bylo mi doporučeno, abych révám dále pomáhala modlitbou. Kopřivy na vinici znamenají tělesné vášně. Můj Vůdce mi řekl: Pracovala jsi za dva, teď si odpočiň! Ale k tomu se sotva dostanu!“

Byla totiž tato vinice obrazem nikoliv celé Církve, nýbrž jen jedné diecése, a jakmile ukončila svou práci zde, byla posílána jinam, takže musila začínati znova. Pravila:

„Dnes v noci bylo mi pracovati na vinici s takovým úsilím, že dosud jsem velmi unavena.

Nalezla jsem málo křesťanů opravdu zbožných. Duchovní vysedávali ve vinárně. Na jednom místě, mimo něž bylo mi jíti, stálo mnoho lidí a spílali mi; a přece mě poslali na tu práci.“

A později:

„Dnes v noci měla jsem klopotnou práci mezi vinohrady pro nedostatek lásky mezi duchovenstvem.“

A opět jindy:

„Dnes v noci snášela jsem velmi obtížná muka a svatá Klára z Montefalcone mě při tom posilovala a těšila. Bylo mi poručeno, abych si lehla na větve rév, šikmo seříznuté, které mě ukrutně bodaly a píchaly. Svatá Klára mi vysvětlila, že každý hrot představuje faráře jedné osady a ukázala mi, kolik hroznů a zrněk by vyrostlo na těch větvích, kdybych své utrpení a svou lásku spojila s utrpením Ježíšovým a obětovala je ve prospěch těchto kněží. I spatřila jsem neobyčejně mnoho obcí, jimž mé utrpení prospělo.“

Čím pilněji však pracovala, tím více se od ní žádalo. Hle, co vypravuje:

„Ze všech končin přicházeli ke mně andělé, žádající mne, abych šla pracovat na mnoho míst. Dnes v noci bylo mi řečeno, že už jsem ovšem ve mnohých farnostech vytrhala na vinicích kopřivy a trní, uvázala a prořezala vinné kmeny a že víno už zraje; ale že zloději a rozličná zvířata je obirají, takže nezbývá, než abych modlitbou upletla dokola ploty.

Viděla jsem, že moje práce vínu prospěla.

Hrozny zbrunátněly, byly už lisovány a na zem stékala rudá šťáva, což jest obrazem lidí, kteří se utvrdili ve zbožnosti a hlásí se k životu, ale přicházejí na ně boje, útky a pokušení.

Bylo mi řečeno, že jsem vinice pohnojila i okopala a teď že mi nezbyvá než je oplotiti, aby nebyly vydrancovány pokušením a pronásledováním. A že už čas kvapí, neboť hrozny už zrají a jest zapotřebí je hlídati. I viděla jsem pak nesčetné osady v podobě vinice, kde bylo mi to činiti.“

Nestačilo však, že pracovala oddaně a pilně ze všech svých sil až do úpadu. Nesměla nalézáti uspokojení v tom, co s takovou námahou vykonala, nýbrž musila ještě přijímati napomenutí i pokárání. Vypravuje o tom:

„Byla jsem uvedena na svou vinici a bylo mi vyčítáno, že jsem své práce neohradila plotem, že jsem plevel na mlýn jen naházela a pak odběhla, že jsem byla jen ráda, že už jsem se zase uzdravila, a pak že jsem se dále už nemodlila. Že bylo mým úkolem, abych z rumu a z vykopané země nasypala hráz a z bodláčí, trní a kopřiv upletla na ní plot, aby vinice byla ochráněna, když zraje.

Tu jsem spatřila vinohrad Liboriův se všemi jeho jednotlivými vinicemi a spatřila jsem ovoce své práce. Bylo to po vesnicích nejedno procitnutí, ale ve městech pramálo. Viděla jsem, že kostel, ve kterém odpočívá svatý Liborius, jest zpustlý až hrůza, jako by se byl býval dostal do rukou protestantů.

Bylo nezbytno, abych modlitbou pilně pletla ploty kolem vinic. Bůh také mi prokázal veliké

milosrdenství, ukázav mi význam vinné révy i význam mnoha plodů."

Tak ukázala v podobenství nejčistší obraz dokonalé duše křesťanské a dokonalé práce kněžské. Bylo jí dáno, aby to poznala a procítla a především, aby za to trpěla. Trpěla pak nejen za sebe, nýbrž i za všecken stav kněžský a za jeho jednotlivce, takže tím více si zasluhuje vděčnosti a víry.

Za to bylo jí dáno poznati a oslaviti veliké tajemství podobenství Kristova o vinné révě, kterou jest na zemi vlastní tělo Kristovo, totiž katolická Církev. Poznávali to před ní ovšem už jiní, ona však mohla to poznati a vysloviti tím zřetelněji, protože za to trpěla. A mohla pak v podobenství vysvětliti, jak se s tímto tělem má zacházeti a proč tomu tak jest. Pravila:

„Vinná réva jest Ježíš Kristus v nás, a jest třeba, aby mnoho škodlivých výhonků bylo dle jistých zákonů ořezáno. Aby tyto výhonky nestrávily šťávy, která jest vlastně k tomu, aby z ní byly hrozny a víno a Nejsvětější svátost, Krev Krista, která naši hříšnou krev vykoupila, a má způsobiti, aby naše krev povstala z pádu k rozkvětu, ze smrti k životu.

Toto ořezávání dle jistých zákonů znamená tolik, jako duchovně se zbaviti přebytečných věcí kázní a umrtvováním, aby to, co jest v nás svatého, mohlo růsti, kvěsti a přinášeti víno, neboť jinak rodí zkažená přirozenost jen dřevo a listy.

Ale dlužno řezati jen podle zákonů, neboť jest třeba, aby odstraněno bylo jen to, co jest přebytečné, jehož mi ovšem bylo v lidské při-

rozenosti ukázáno až hrůza. Kdyby se ořezalo více, bylo by to zkomolení, byl by to hřích.

Kmen sám se neořízne, neboť jest v přesvaté Panně vstípen v lidstvo a zůstane tak až do konce všech dnů, ano, věčně, neboť jest s Marií v nebi.“

Vlastními povolányými dělníky na vinici Pánně jsou kněží katolické Církve. I dostalo se Anně Kateřině Emmerichové několikerého zjevení o důstojenství a úkolech stavu kněžského; viděla též, jak ve skutečnosti jsou tyto úkoly prováděny, jaké nedostatky se při tom vyskytují a jakým způsobem jsou tyto nedostatky napravovány. Také ona musila tyto nedostatky nahrazovati svými modlitbami a utrpením, což všecko bylo jí ukazováno v podobenstvích.

Jako předcházející podobenství jsou zevrubným vysvětlením podobenství o dělnících na vinici a o vinném kmeni, tak následujícím viděním se vysvětluje podobenství o svatební hostině syna králova. Těmito pozvanými jsou právě a přede vším kněží. Vypravuje nám toto:

„Blahoslavený Mikuláš ukázal se mi v podobě velikého starce, který měl vlasy jako mléko a na nich nízkou, drahými kameny posázenou korunu. Byl oděn v řízu, bílou jako sníh, sahající až po kotníky, a v ruce držel korunu poněkud vyšší, posázenou drahými kameny. Mluvil vážně a stručně o mé smrti, o mém určení a o tom, že mě povede na hlučnou svatbu. Vstavil mi korunu na hlavu a vznesla jsem se s ním do paláce, který jsem spatřila před sebou, jakoby se vznášel ve vzduchu. V paláci se konala neobyčejně nádherná svatba. Bylo to, jak se mi zdálo, proto, abych tam za svatební hostiny

spatřila, jak jest souzeno každé hnutí všech tvorů světa a jak zesnulí předkové všech lidí působí na své potomky. Na předním místě byla tam prostřena svatební tabule pro duchovenstvo. Viděla jsem kolem stolu seděti papeže a biskupy s berlami a v ornátech a velmi mnoho jiných duchovních, vznešených i prostých, a každý měl nad sebou ve vyšším kůru blahoslavence a světce svého rodu ze svých předků a své svaté patrony, jakož i svaté patrony osad, které spravoval, a úřadů, které zastával, a ti všichni na něho působili a soudili ho a rozhodovali o něm. Za tímto stolem seděly také duchovní nevěsty z nejvznešenějšího stavu, a mně nezbývalo než posaditi se s korunou mezi ně, jako bych jim byla rovna, za což jsem se velice styděla. Tito stolující byli všichni na živu, neměli však korun. Nade mnou stál muž, který mne pozval, a poněvadž jsem byla tak nesmělá, dělal všecko za mne. Pokrmy na stole měly podobu pozemských jídel, ale přece to nebyla skutečná pozemská jídla. Všem jsem viděla do duše a čtla jsem v srdcích všech. Za jídelnou jsem spatřila ještě mnoho komnat a síní rozličných, ve kterých byli lidé a přicházeli odtamtud k nám. A tu bylo velmi mnoho duchovních zapuzeno od svatebního stolu pro nehodnost, poněvadž se pletli mezi světáky a sloužili jim více než Církvi. Tito světáci byli potrestáni první, a pak byli duchovní od stolu odehnáni a zapuzeni do jiných komnat, bližších nebo vzdálenějších. Počet spravedlivých byl velmi malý. To byl první stůl a první hodina. Pak duchovní odstoupili a byl přichystán druhý, za kterým jsem už neseseděla...“

Mimo práci, která podle jejich vidění byla obrazem práce dělníků na vinici, konala ještě práce, které se svou povahou hodí zvláště pro ženy. Její životopisec P. K. E. Schmöger o tom vypravuje:

„Jinou, rovněž častou prací, kterou bylo jí konati místo modlitby, bylo spravování a čištění rozmanitých kostelních rouch. I bylo jí práti, žehliť a spravovati kostelní prádlo, aby bylo možno důstojně je obléci k bohoslužbám. Jindy zase bylo jí šíti nové kasule, štoly a manipuly.“

Podle sdělení Poutníkova šila na lůžku, pokud jí to bolesti dovolovaly, nebo pletla různé kusy prádla a oděvu, které rozdávala chudým dětem. To tedy Poutník viděl na vlastní oči. Praní, žehlení a spravování kostelních rouch vykonávala jako jeptiška ještě v dobách před zrušením kláštera, z něhož byla s jinými vypuzena. Od té doby mohla takovou práci, podobně jako práci na vinici, konati pouze ve vidění a tato práce byla opět podobenstvím modlitby za kněžstvo Církve. Řekla o tom:

„Takováto práce jest obrazem modlitby za kněžstvo a to modlitby téhož významu a účinku, který pro Církev a kněžstvo mají tato posvěcená roucha.“

O tom mluvila často a podrobně.

„Se svou prací“, vypravovala, „spojovala jsem vroucí modlitbu. A modlíc se, věděla jsem ještě o jiných lidech, kteří také tak se mnou trpěli a zápasili. Často bylo mi tak, jako bych posílala k nim svého anděla, abych si vyprosila jejich podpory. Ale viděla jsem v obrazech také nedbalé, váhavé, zbabělé a nerozhodné, které

měla jsem zastati. Tu a tam spatřila jsem duchovní správu, která se kolísala ke zkáze, totiž kolísala se, má-li podepsati něco v dobrém či ve špatném smyslu, a mým úkolem bylo, abych svou modlitbou ji takřka donucovala, aby volila pravé, hájila dobrého a nečinila zlého.“

Za to se jí dostalo skvělého vidění o ustanovení kněžství a o kněžském úřadu ve Starém i Novém zákoně.

Když totiž za rozmanitých pronikavých bolestí šila ve vidění taková roucha, dostalo se jí poučení, z něhož vypravovala toto:

„Už se pranic nedivím svým mukám. Viděla jsem nesmírně veliký obraz o hříchu a o spasení skrze Ježíše i o stavu kněžstva. I poznala jsem, jak jest nezbytno tisíci a statisíci útrap všecko nahrazovati, přepracovati a léčiti, aby to, co bylo zkaženo, zničeno, ztraceno, odtrženo, zase bylo zachyceno a náležitě spojeno se spásou.

V nesmírném, souvislém obraze viděla jsem všechny hříchy a veškeru spásu. Potřebovala bych celého roku, abych vše vypověděla, neboť všechna tajemství jsem viděla jasně a zřetelně a rozuměla jsem jim; ale nedovedu toho znovu vyjádřiti.

Byla jsem ve svatebním domě a v jeho nespočetných komnatách a viděla jsem v jinotajných úkonech všelikou vinu a všeliké obnovení. Viděla jsem hřích od pádu andělů a od prvotního hříchu Adamova až po dnešní den v jeho nespočetném rozvětvení, a současně jsem viděla všechny přípravy spasení a obnovení až po Ježíšův příchod a jeho smrt na kříži.

Viděla jsem moc, odevzdávanou kněžím a

vztahující se na uzdravování. A jak každý křesťan přijímá z Ježíše. Viděla jsem chyby a úpadek kněžstva i příčiny toho. Viděla jsem následující tresty i ovoce dostiučinění, které se vykonává náměstným utrpením. Cítila jsem, jak do tkaniva mých bolestí jsou vetkány nitky viny i trestu. Viděla jsem budoucí válku a mnohá nebezpečí a ještě četná utrpení mně hrozící.

Všecka tato tajemství, všechny tyto nejrozmanitější pohledy do dějin, do přírody a do tajemství království Božího na zemi byly mi jasny a srozumitelný, poněvadž událost s událostí velmi přesně souvisela, událost z události následovala a vyrůstala. Jako v podobenstvích tak bylo mi všechno vysvětleno pracemi, úkony a skutky. Tak bylo mi utrpení, dostiučinění a obnovení ukázáno v obraze šití.

Bylo mi za strašlivých nesnází a útrap pářati a zase přešívati nesčetná šití cizí i některá moje vlastní, a bylo mi poznávati všechny špatnosti, ze kterých tyto krejčovské práce vzešly, potlačovati nevoli a napravovati to. Viděla jsem, že stříh jednotlivých kusů oděvu, jakož i způsob, jak byly ušity, ozdobeny, spatlány, byl výronem a účinkem některého hříchu, a že přešívání bylo určením duchovního utrpení a prací v modlitbě.

Poznávala jsem, že četné práce pocházely od mých bývalých přátel, kteří jsou už dávno mrtvi, práce, které byly vskutku vykonány a které mi přátelé přinášeli, abych je předělala. Bylo mi předělati také leckterou práci, kterou jsem vykonala vlastníma rukama. —

V tom domě, ať tak dím, byla má škola a

můj Ženich všechno mi vysvětloval. Ukazoval mi všechno, co od počátku pádu konal na obnovení. Toto všechno viděla jsem ve velikých obrazech svatých dějin, jako by se to ještě jednou dalo před máma očima, než pořád se mi zdálo, jako bych to viděla v zrcadle, a tím obrazem byla jsem sama.

Můj Ženich mi ukazoval, jak všechny věci jsou pomíchány páté přes deváté, a co všechno vykonal, aby obnovil všechno od počátku.

Za pádu andělů přišlo mnoho zlých duchů na zem a do vzduchu, i viděla jsem, že leckterá věc byla nasycena a posedlá rozličným jejich vztekem.

První člověk byl obrazem Božím. Byl jako nebe. Všecko bylo jedno s ním a v něm. Jeho podoba byla otiskem podoby Boží. Bylo určeno, aby měl tvory a užíval jich, ale z Boha a s díky.

Byl však svoboděn a proto byl podroben zkoušce.

Rajská zahrada a všechno, co bylo kolem ní, byla dokonalým znázorněním obrazného Království Božího. Takovým byl též strom poznání, jehož ovoce svým obsahem, svými vlastnostmi a svým účinkem nemělo přejíti v tělo a krev lidskou, neboť tímto plodem se člověk stal samostatným, stal se osobností, sám ze sebe tvořící, a tím mimo Boha vešel sám do sebe, takže všechny věci, které jsou nekonečné, byly zajaty v něm, tvorů konečném. Nevypravím toho tak, jak jsem to spatřila. Proto bylo mu zakázáno jísti se stromu.

S počátku všude byla rovina, jako na dlani. Když skvoucí pahorek, na kterém Adam v ráji stál, se zdvihal a vyvyšoval, a když bílé, pylem

poprášené údolí, ve kterém jsem viděla státi Evu, se prohlubovalo, to už se blížil škůdce.

Po pádu byli jiní. Všecky formy tvoření v nich ochably a jen rozptylovaly. Všecko jednotné bylo nejednotno, z jednoho bylo mnoho. I nepřijímali už jen z Boha, ale jen ze sebe. Teď byli už vskutku dva, pak byli tři a posléze bylo jich bez počtu. Poněvadž chtěli býti jako Bůh, jako všecko v jednom, stali se množstvím, odtržením od Boha, které se opakovalo v odtrhování nekonečném.

Dosud byli obrazy Božími a teď se stali svými vlastními obrazy, které zplodily obrazy jejich hříchů. Teď se octli pod vlivem okruhu padlých andělů. Brali ze sebe a ze země. A na ně i na zem měli padlí andělé vliv. A v tom nekonečném pomísení a rozptýlení, které vzniklo jednak v lidech, jednak mezi lidmi a padlou přírodou, zrodila se nekonečná rozmanitost hříchu, viny a bídy.

To všecko mi ukazoval můj Ženich úplně jasně, zřetelně a srozumitelně, jasněji než vidíme denní život. A tenkrát jsem se domnívala, že to pochopí dítě, a teď už z toho nevím ani slova. Také mi ukazoval záměr i směry vykoupení od počátku a všecko, co vykonal. Také se mi dostalo poučení, že není docela správně, říká-li se, že Bůh nepotřeboval státi se člověkem, že nepotřeboval za nás umřít na kříži a že svou všemohoucností mohl všecko udělati jinak. Viděla jsem, že to učinil z nekonečné dokonalosti a z milosrdenství a spravedlnosti a že sice v Bohu není žádného nucení, ale že činí, co činí, a že jest, co jest.

Viděla jsem Melchisedecha jako anděla a jako předobraz Ježíšův, jakožto kněze; pokud jest kněžství v Bohu, byl knězem věčného řádu jakožto anděl. Viděla jsem přípravy kněžství, jeho zakládání, vzdělávání, rozdělování lidských kmenů, uvádění. Také jsem viděla, jaký význam měli a co konali Henoch a Noe. A vedle toho všeho jsem viděla činnost pekelné říše a tisícere projevů a účinky pozemské, tělesné, ďábelské modloslužby; a také na tom všem jsem viděla jisté formy podobné, ale ty byly jako morové a také vedly a sváděly k ustavičnému rozptylování, poněvadž vyplývaly z tajné vnitřní nutnosti. Tak jsem viděla všechny hříchy a všechny přípravy a předobrazení obnovení, které svou podstatou zobrazovaly Boží síly právě tak, jako člověk sám byl obrazem Božím.

Tak bylo mi ukázáno všecko od Abrahama po Mojžíše, od Mojžíše po proroky, a to stále se zřetelem a předobrazným vztahem ke všemu, co se děje u nás v naší době.

Mezi jiným dostalo se mi také poučení, proč už kněží nepomáhají a neuzdravují a proč se jim to nedaří vůbec nebo jen tak všelijak. Tento dar kněžství, i to, proč jest takový, byl mi ukázán mezi proroky.

Tak jsem viděla tu událost, jak Elizeus podává Giezimu svou hůl, aby ji položil na mrtvé dítě ženy Sunamské. V této holi byla duchovně uzavřena síla i poslání Eliseovo; byla jeho paží, nebo pokračováním jeho paže. Tady jsem viděla vnitřní původ berly biskupské, žezla královského a jejich moci, pokud je nosí víra, která je jistou měrou spojuje s tím, kdo je vysílá, a kte-

rá je odděluje ode všeho ostatního. Ale Giezi nevěřil dosti pevně a matka se domnívala, že se jí může dostat pomoci pouze od Elisea. A tak mezi Eliseovu sílu, která byla z Boha, a jeho hůl vedraly se rušivé pochybnosti, vzešlé z lidské pochybnosti, a hůl neuzdravila. I viděla jsem, jak si Eliseus lehl na chlapce, položiv ruku na ruku, ústa na ústa, prsa na prsa a jak se modlil, a jak duše chlapcova se vrátila do těla. Také se mi dostalo vysvětlení o takovémto uzdravení, o jeho vztahu a předobrazném významu pro smrt Ježíšovu. V Eliseovi totiž vírou a darem Božím byly otevřeny všechny brány milosti a smíření, které jsou na člověku a které v Adamovi byly po hříchu zavřeny. A on jako živý předobrazný kříž lehl si na mrtvý, zavřený kříž postavy chlapcova a svou modlitbou a vírou vdechl zase do něho život a uzdravení a vykonal usmíření a pokání za hříchy rodičů, jichž se dopustili hlavou, srdcem, rukama i nohama, a tak zavinili chlapcovu smrt. A při tom stále jsem viděla obrazy, ukazující na Ježíšovu smrt na kříži a na jeho rány, a jak ve všem jest soulad a jak všechno spolu se vyrovnává.

Ale viděla jsem, že od Ježíšovy smrti na kříži jest tento dar obnovovací a uzdravovací uložen plnou měrou v kněžstvu jeho Církve; a pokud my v něm žijeme a s ním jsme ukřižováni, jsou také v nás otevřeny tyto milostné brány jeho svatých ran. Dostalo se mi mnohého poučení o vzkládání rukou a o účincích požehnaní a působení rukou do dálky, což bylo mi vysvětleno na holi Eliseově.

Že dnešní kněží tak zřídka uzdravují a žeh-

nají, to bylo mi ukázáno na příkladě, vzatém rovněž z podobnosti toho, na čem jsou založeny všechny takové účinky. Viděla jsem trojí malíře, kteří vtiskovali podoby do vosku. Jeden měl krásný bílý vosk a sám byl velmi chytrý a obratný; ale nemyslel než na sebe a neměl obrazu Kristova v sobě; proto jeho obraz nebyl k ničemu. Druhý měl vosk nažloutlý a byl vlažný a umíněný, a ani nehnul prstem. Třetí byl neobratný a všecko bral za nepravý konec; ale pracoval pilně a prostě na úplně žlutém, hrubém vosku; jeho práce se mu dobře podařila a obraz byl si dobře podoben, třebaš byl hrubých rysů. Tak jsem také poznala, že kněží, kteří mluví vznešeně a chlubí se světskou moudrostí, nic nedokáží, a že už jen tu a tam nějaký prosfáček ještě udržuje moc kněžstva v žehnání a uzdravování.

Při tom všem, co jsem viděla, bylo mi tak, jako bych v domě svatebním chodila vlastně do školy, kde můj Ženich mi ukazoval, jak od svého početí až do své smrti stále trpěl, smířoval a konal zadostiučinění. A to jsem viděla v samých obrazech z jeho života. Také jsem viděla, jak mnohou duši, jež na zemi nevykonala pranic, ještě v hodině smrti lze přivést k obrácení a lze ji zachránit, pomodlí-li se kdo za ni nebo obětuje-li za ni své bolesti.

Také jsem viděla, že apoštolové byli posláni do velice širých částí země, aby tam všude zlomili moc satanovu a přinesli požehnání; a že ty krajiny, kam byli posláni pracovat, byly nepřítelem zamořeny nejvíce. A že Ježíš svým dokonalým zadostiučiněním získal a na věky vložil

tuto moc kněžím, kteří přijali a dosud přijímají jeho svatého Ducha. A bylo mi ukázáno, že tento dar, osvobodovati totiž kněžskou silou a kněžským požehnáním země a krajiny z moci satanovy, jest naznačen výrazem: Vy jste solí země. A že právě proto jest sůl součástí svěcené vody.

Že ty země nesetrvaly v křesťanství a že leží teď úhorem, to také, jak jsem viděla, stalo se z moudré prozřetelnosti. Bylo určeno, aby byly jen požehnány a zúrodněny pro budoucnost a teď leží ladem, aby znovu jsouce osety přinášely bohaté ovoce, až zase ostatní zpustnou.

Také jsem viděla, že David chápal, jak bude vykoupení vykonáno, Šalomoun však nikoliv, neboť měl už přílišné zalíbení ve své moudrosti. A že také mnozí proroci a zejména Malachiáš znali tajemství křesťanství. A viděla jsem ještě mnoho jiných věcí bez počtu a všecko vnitřně spolu souviselo a věc z věci přirozeně vyplývala.

Zatím, co jsem byla takto poučována, viděla jsem ještě jiné lidi (asi dvacet), kteří byli v rozličných duševních stavech a chodili nebo leželi na rozličných místech daleko ode mne. Bylo mezi nimi více žen než mužů a byli, jak se zdálo, účastni téhož vyučování; viděla jsem totiž, jak tryskaly na ně paprsky z okruhu těchto představ. Ale každý je přijímal jinak. Ráda bych byla s nimi promluvila, ale nemohla jsem k nim. I pomyslila jsem si: Teď bych přece jen ráda věděla, přijmou-li to bez popletení. Ale viděla jsem bohužel, že každý z nich něco z toho pokalil. Tu jsem si myslila: Já přece nic z toho nepopletu!

Tu najednou ke mně přišla tělnatá žena, už

je nebožka, přinášejíc mi košili, kterou ušila. Kolem krku jakož i na rukávech byla košile pěkně vyšíváná, ale ostatně byla šita velmi ne-dbale a špatně. Hned jsem si pomyslíla: Tohle je ubohá práce, tak špatně já přece nešiji. A tu na-jednou jsem ucítíla, že jsem také přijaté smísíla a že jsem byla ješitnou. Neboť to pěkné, ovroubené, ale uvnitř špatné šití znázorňovalo, jak jsem já přijímala toto učení. To mě zarmoutílo.

Ostatně v tomto obraze jsem na příslušném místě spatříla, že obřadní služba tělesného svě-táckého života koná se na výsost svědomitě a že kletbu, rub požehnání a zázraky v říši satanově, uctívání přírody, pověry, kouzla, magnetismus, světskou vědu, světské umění a vůbec všecko, čím jest možno smrt nalícítí, hřích přikrášlití a svědomí ukolébati, to že s přísnou a pově-rečnou svědomitostí pěstují dokonce i ti, kteří tajemství Církvě katolické prohlašují za pouhé formy pověry, jež bylo by lze slavítí také jinak, aniž by se jim tím dála nějaká ujma, kdežto oni sami veškeré své konání a jednání odívají do slavnostních forem, takže podle jejich přání slušelo by se zanedbávati jen království vtěle-ného Boha.

A vskutku jsem viděla, že služba světská koná se dokonaleji, kdežto o službu Boží bývá postaráno často tak pohoršlivě. Ach, až jednu duše požádají svých práv od duchovních, kteří svou bezstarostností a lhostejností tolik jim to-ho rozmrhali! To bude strašlivé uleknutí!“

A ještě jiné práce musíla vykonávati, aby napravíla nedostatky ve službě kněžské, a byly to práce řádu nejnížšího.

Tak na příklad pověděla toto:

„Byla jsem ve stoličním chrámě, ve kterém jsem spatřila vše, co kněží obmeškali a zanedbali, v podobě jámy, naplněné blátem a uměle přikryté. Všechn ten neřád bylo mi odnésti do vody, která jej odnesla. Celé šaty jsem si utahala.“

Zvláštní milostí bylo jí dáno, aby pod způsobou modlitby a utrpení konala práci nejen pro napravení nedostatků ve službě kněžské, nýbrž i pro povolávání jinochů a panen do stavu duchovního i řeholního. Z toho jest patrné, že její práce měla cenu i pro budoucnost, jako vůbec jest patrné, že ve značné části jejich vidění se prolíná minulost, přítomnost i budoucnost a že jejich platnost mnohdy není omezena ani časem, ani místem.

Za to, že všechny úkoly přijímala a plnila poslušně a radostně, třebaš to od ní vyžadovalo ustavičné námahy a utrpení, dostalo se jí toho, aby též viděla utěšené výsledky své práce. Tak poznala především, jakou cenu mělo to, že vlastníma rukama, zesláblá nemocí a svým zvláštním, nadpřirozeným utrpením, šila a pletla kusy prádla a oděvu pro chudé děti. Ukazuje to, jak cena práce, na pohled všední a nízké, vysoko stoupá, je-li provázena milostí. Vypravovala toto:

„Vešla jsem na vinici svatebního domu a shledala jsem, že všechny děti, na něž jsem pracovala a jež jsem oblékala, byly zapleteny do vinných kmenů a srostly s nimi.“

Hoši, majíce paže roztaženy do kříže, přirostli rukama i nohama k větvím, které se rozkládaly nad odnožemi rév; z jejich života vyrůstaly zase révy, na nichž visely hrozny.

Z děvčat nevyrostaly hrozny, nýbrž husté pšeničné klasy. Tam jsem měla těžkou práci, neboť kolem klasů i kolem révy se ovinulo ono dvojí býlí, od něhož vystříhal Pán sicharské svatebčany při pěstování vína a vzdělávání polí. Révu ještě lze toho zbaviti, ale pšenici už velmi těžko. Pak vzala jsem pšenici, kterou mi podala děvčata, vymnula jsem zrní rukama a dala jsem je pod kámen, abych je semlela. Mouku, která mi byla příliš hrubou, prosívala jsem tenkým florem a přinesla jsem ji do sakristie zároveň s bečkou, plnou vína, které jsem natlačila z hroznů.

Také bylo mi řečeno, co znamená vinná réva s dětmi; pro své bolesti jsem to však zapoměla.“

To jsou obrazy přípravy lidských duší pro jejich nastávající povolání a zároveň podobenství toho, jak živí údové Církve, která jest tělem Kristovým, vyrůstají též z Kristova těla. Později pokračovala:

„Po té jsem viděla, jak z vinice vycházeli řeholníci a řeholnice a shromažďovali se v řeholních domech. Mezi nimi jsem poznávala ty, kterým jsem ušila šaty, jež jsem jim přichystala do školy, k svaté zpovědi a k svatému Přijímání. Dívky, které daly pšenici na mletí a pečení chleba, staly se řeholnicemi. Hoši, kteří donesli do kostela hrozny, aby víno bylo proměněno v Krev, jako se chléb proměňuje v Tělo Páně, stali se kněžími. Pšenice jest těžší, tíhne více k zemi, ukazuje na výživu; toť tělo. Víno jest duch, krev.“ —

Později dodala:

„Přišedši zase později do svatebního domu, nalezla jsem ve dvou síních jinochy a panny, kteří se chystali vstoupiti do rozličných řádů. Byly to ony děti, které byly na vinných révách a už byly nahrazeny zase jinými dětmi. V obou síních spatřila jsem zjevení Matky Boží na trůně.

V obou místnostech bylo též plno nádher-
ných a skvoucích nebeských plodů; vycházely s budoucími řeholníky a řeholnicemi a šířily se po Církvi.

Ve vinných révách jsou všecky ty děti, které jsem za svého života až po dnešní den šatila a vodila.“

Další její práci popisuje její životopisec P. Schmöger takto:

„Ve svatebním domě spatřila zvláštní komnatu, tak zvanou komoru svatební, kamž bylo jí odnášeti svatební roucha, která bylo jí uloženo ušítí, aby tam byla uchována pro určité osoby, až přijde čas jejich skutečné obláčky. Toto chystání bylo symbolickým obrazem účinků a ovoce jejího utrpení a jejích modliteb, jimiž mnohým budoucím řeholníkům a řeholnicím vymohla milosti povolání a také vnější možnosti, aby vstoupili do řádové obce a tak vyhověli svému povolání.

Dalším jejím úkolem bylo, aby potírala nebezpečí, která vycházela z cizích vlivů a ohrožovala víru i kázeň, jakož i aby konala pokání za služebníky Církve, kteří ji zrazují, vydávají na pospas její statky a práva, zbaběle posluhují světu a ucházejí se o přízeň vrstevníků, a aby mařila následky, které vzcházejí z těchto provinění.“

Viděla, jak otcovsky pečuje Bůh o všechny tyto věci a proto mohla též dáti všem budoucím vzácné napomenutí, aby si vážili povolání, kterého se dostává už dětem. Jest to jedno z jejích nejkrásnějších napomenutí, které by se mělo co možná nejčastěji obnovovati. Dala je napsati toho dne, kdy měla vidění o svatém Bonifacioví:

„Slyšela jsem, že vypravoval, jak si Pán volí své vyznavače a už záhy jim dává své milosti a Ducha svatého; ale že jest nezbytno, aby lidé pracovali spolu s těmito milostmi, aby jich užívali a zachovali si je; neboť dostává se jich každému, aby se stal pomocníkem v obci Boží. Každému z jejích členů se prý dostává síly i schopnosti, aby pracoval nejen pro sebe, nýbrž i pro celé tělo.

Pán prý dává už dětem jejich povolání, a kdo nepracuje k oživení milosti a nevzdělává jí v sobě nebo ani v jiných lidech jí neoživuje, ten prý olupuje celé tělo o pomoc, kterou jest povinen poskytnouti, a tak prý se stává zlodějem společnosti. Proto ať každý je pamětliv toho, koho má ve svém bližním milovati a podporovati, totiž úd jednoho těla a nástroj Ducha svatého, který si volí Pán. Proto nechť prý především rodiče toto uváží o svých dětech a nechť neničí nástrojů, které si z nich chce učiniti Pán pro své tělo, pro svou Církev, nýbrž naopak nechť je povzbuzují, podporují a navádějí k spolupráci. Nedovedou prý odhadnouti, jak veliké loupeže by se dopustili na celé obci, kdyby si počínali naopak.

Dostalo se mi též vnitřního poučení, že přes všecku zlobu lidskou a přes všechn náboženský

úpadek přece nikdy Církvi nechybělo živých, pracujících údů, které si vzbudil Duch svatý, aby se modlili za nedostatky celé obce a trpěli v lásce. A v dobách, kdy takoví živí údové nejsou známi, pracují prý tím živěji v skrytosti, a tak prý je tomu i teď.

A tu jsem spatřila na všech stranách světa mezi temnými krajinami jednotlivé obrazy ze života zbožných lidí, kteří se modlí, učí, trpí a pracují pro Církev.“

CÍRKEVNÍ ROK.

Když k ní Klement Brentano přišel po prvé, poznala Anna Kateřina Emmerichová jeho nedostatečnou víru, i řekla mu toto:

„Jest-li Církev pravá, jest také všecko v ní pravé. Kdo nevěří v jednu pravdu, ten nepřijímá víry ani v ostatní pravdy. A kdo mnohé věci má za nahodilé, ten popírá důsledky nezbytnosti, aby také ji učinil nahodilou.

Nic není pouhým obřadem, všecko jest podstatou a činností v nezbytném znamení. Často jsem slýchala učené kněze hovořiti: Není třeba chtít od lidí, aby rázem všemu uvěřili, stačí, najdou-li nit; pak už si klubko snadno rozmotají.

To jest řeč nesprávná a velice špatná. Většina uchopí slabou nitku a rozmotává klubko, až se nit přetrhne nebo se roztřepí na ulétající vlákna. Celé náboženství mnohých laiků a kněží, kteří mnoho mluví, připadá mi jako míč, nacpaný svatými věcmi, který vyhazují do výše a který přece nedoletí do nebe. Někdy se mi zdává, že nad celými městy poletuje náboženství v balonech.“

Tato její obrana nedělitelné jednoty a ce-listvosti katolické víry a katolické liturgie jest nejvhodnějším úvodem k souhrnu toho, co oznámila ze svých vidění o posvátných tajemstvích církevního roku. Jako její schopnost vidění vy-

cházela z její mimořádně pevné a hluboké víry ve Zjevení Boží a v učení Církve, tak její schopnost poznávat posvátná tajemství církevního roku vycházela z jejího utrpení, kterého se jí dostávalo ze zvláštní milosti. Vždyť s těmito tajemstvími ji vlastně spojovaly krvácející a bolestné rány, kterých se jí dostalo, aby měla účastenství v utrpení našeho Pána a Spasitele. Proto bylo její poznání tak jasné a přesné a její vědomí o neomylnosti Církve tak svrchované, že mohla námitky a pochybnosti Poutníkovy rozpýliti s takovou jistotou, ano i s posměchem.

Její život byl ustavičnou modlitbou a ustavičným utrpením za Církev, kterou milovala a jejíž obraz měla stále před očima. Byl to obraz nade vše velkolepý. Hle, jak mluvila o něm k Poutníkovi:

„Jest jen jedna Církev, a to římsko-katolická. A kdyby žil na zemi už jen jediný katolík, tvořil by tento člověk jednu, obecnou, totiž katolickou Církev, církev Ježíše Krista, které nepřemohou brány pekelné.

Poznání velikosti a slávy této Církve, v níž jsou svátosti zachovány neporušitelně svatými a v celé své síle, jest za našich dnů bohužel i u kněží vzácností. A poněvadž tolik kněží už ani neví, co jsou svátosti, proto také už tolik věřících ani neví, co jsou a co to jest býti údem Církve. Aby žádná moc lidská Církev nerozdrtila, povýšil Bůh svěcení kněžstva na nesmazatelné znamení. Je-li na zemi aspoň jediný kněz, právoplatně svěcený, pak Ježíš Kristus v Nejvyšší svátosti jest jako živý Bůh a živý Člověk ve své Církvě; a kdo, obdržev od kněze roz-

hřešení hříchů, přijme tuto svátost, ten jediný jest opravdu spojen s Bohem.

Jest cosi vznešeného a bez pravého osvětlení, bez prostoty a čistoty nemožného žítí podle víry této svaté Církve, slaviti s ní její bohoslužbu a tak získávati účast na nekonečném pokladu milostí a zadostiučinění, který má Církev v zásluhách své božské Hlavy a prostřednictvím těchto zásluh také v krvi svých nesčíslných mučedníků, v utrpení a kajících činech svých světců a v modlitbách a dobrých skutcích všech zbožných věřících, aby tento nepřeborný poklad rozdávala všem, kteří jsou s ní spojeni, jsou pravými jejími dětmi. Z tohoto pokladu činí se zadost Boží Spravedlnosti a splácí se jak za nuzné a slabé v tomto životě, tak i za duše v očistci to, čeho jim samým vykonati nelze.

Každá hodina má svou milost; kdo ji zamítne, jistě hyne. Jako jest pozemský rok se svými dobami, jako jest pozemská příroda se svými tvory a plody a vlastnostmi, tak jest také vyšší řád na obnovení padlého lidstva s nesčíslnými milostmi a léky věčné spásy, které se spojují s duchovním rokem a jeho dobami. Každého roku, každého dne, každé hodiny uzrávají podle tohoto řádu plody, které se nám nabízejí k naší spáse. Dítka katolické Církve, které nábožně slaví tento duchovní rok s jeho svátků a s jeho bohoslužbou, které zřizují podle něho svůj život a modlí se posvátné hodinky, podobají se věrným dělníkům na Vinici a dostává se jim jejího požehnání měrou vrchovatou.

Jest velmi bolestno, že už tak pramálo jest těch, kteří poznávají tento řád milosti a podle

něho žijí. Jednou však poznají lidé s hrůzou, co jest církevní rok, co jsou jeho svátky, co jsou posvátné doby a dni, co jsou církevní modlitby a pobožnosti, co jsou duchovní hodinky a modlitba breviáře kněží a řeholníků! Vždyť to jest sám Božský Spasitel, který podle tohoto řádu s námi žije a každé chvíle se nám dává za oběť a pokrm, abychom jedno byli v něm. Jak milosrdná jest jeho ustavičná péče v tisících a tisících obětech Mše svaté, v nichž denně se za nás nekrvavě obnovuje oběť dostiučinění jeho nebeskému Otci, jeho krvavá smrt na Kříži! Tato Oběť na Kříži je Obětí věčnou, Obětí nepomíjejícího, věčně se obnovujícího a nekonečného působení, které však prospívá lidem v čase, který jest konečný a dá se počítati. Proto tato nejsvětější Oběť, kterou vtělený Syn Boží jednou ustanovil, denně se obnovuje a opakuje, dokud počítání časného světa nebude skončeno, neboť to Kristus sám rukama právoplatně posvěcených, třeba i nehodných kněží, obětuje se za nás pod způsoby chleba a vína svému nebeskému Otci na naše vykoupení.“

Poněvadž sama mohla měřiti církevní rok velikostí svého utrpení, které na sebe přijímala na usmíření hříchů a chyb, spáchaných během církevního roku, bývala ke konci tohoto roku zvláště sklíčena a častěji si povzdechla:

„Jest teď posvátný čas, nový církevní rok jest přede dveřmi a ve starém toho bylo tolik zanedbáno, což musí se zaplatiti utrpením. Vzala jsem na sebe příliš mnoho práce. Proto jest mi tak trpěti!“

Záhy na to pak vypravovala:

„Spatřila jsem nad sebou vysoko, převysoko skvoucí postavu, která sesílala na mne jasné paprsky. Zahrotily se v šíp, který se mi zaryl do boku tak, že jsem vykřikla úzkostí. Tyto dny mám před sebou stále dvojitý obraz Církve. Vidám ji jako na hoře z drahokamů, jako nebeskou, svrchovaně dokonalou Církev a v ní vidím svaté pastýře a anděly, kteří počítají na tabulkách a na sviticích. A jest to tak, jako by to jejich počítání se týkalo té druhé, pod nimi stojící Církve pozemské, jako by totiž sčítali vady a chyby věřících a všech církevních stavů, kteří ve všem všudy mají nedostatky. Pak vidím obraz nesčíslných dluhů a opominutí všech povinností, kterých pastýři nesplnili na svých stádech. Vidám lidi, kteří jdou špatně připraveni ke stolu Páně. Vidám jiné, kteří jsou špatně potěšeni ve zpovědnici. Vidám nedbalé kněze, špinavé oltářní přikrývky, nepotěšené nemocné, lidi, kteří dostávají svaté Přijímání příliš pozdě, pohozené ostatky a podobné. A pak se mne zmocní touha pomoci, i úpím k Bohu, aby zadostiučinění své spravedlnosti si vzal na mně a aby má dobrá vůle byla náhradou za chyby jiných, slabých údů těla Církve. Pak spojuji své bolesti s nevyčerpatelně dostičinícím utrpením Ježíšovým a vidám, jak andělé a svatí všecky ty dluhy smazují a jak zase takto se mimořádně nahrazuje všecko, co kněžské chyby zanedbaly ve službě Páně a co zanedbaly ze spásy svěřených duší.

Matka Boží rozdělila práci sedmi osobám, většinou ženám. — Já jsem také dostala svůj díl. Věděla jsem, k čemu jest která bolest a

vždycky jsem viděla, co jsem vykonala, trpěla-li jsem.“

To, co konala a vykonala, bylo jí ukazováno opět v různých podobenstvích, tak jako kdyby na příklad sbírala z různých rostlin med, který jiní nechtěli sbírat. Tímto medem jsou milosti Církve, kterých lidé a zvláště kněží zanedbali.

Aby se necítila tak osamělá a bezmocná, bylo jí dáno vidění, o němž vypravuje:

„Také jsem měla vidění nesčíslných způsobů muk a viděla jsem, jak svatí mučedníci ze všech mučidel budují podivnou vysokou věž, a spatřila jsem, jak se na vrcholu té věže ukázal kříž. Viděla jsem, jak všichni mučedníci se postavili kolem tohoto vítězného lešení a nade všemi se ukázala Panna Maria.

Spatřila jsem také ty, kteří trpěli jako já. Také ty, kteří teď na konci církevního roku jsou zaujati právě takovými pracemi jako já.

A zároveň jsem viděla sama sebe a cítila jsem, že od hlavy do paty jsem probodána trny. Ani na chvíli nevycházím z patření na obě Církve. A myslím, že jsem pracovala pro tři místa, kde se nedostávalo všeho.

Posléze bylo mi s bodláčí sbírat med. Byla to práce těžká a hořká. Začala jsem s fíky na trní a skončila jsem s medem na bodláčí.

Fíky na trní mají význam milostí zanedbaných a ztracených, které snadno se mohly sbírat, dokud byl jejich čas, ale obtížně se sbírají, když už jsou zanedbány, právě tak jako snadno se sbírají fíky se stromu, ale těžce se sbírají, spadnou-li do trní. A poněvadž mnoho ovoce, které není sebráno včas, shnije bez užitku, takže

medu se pak nedostává, nutno sbírat i na bodláčí.“

Všecka vidění, která měla Anna Kateřina Emmerichová o dějinných událostech ze Starého a Nového zákona i z doby pozdější, řídila se přesně postupem církevního roku. Viděla tyto události vždy v ten den, kdy je oslavuje Církev. Tak na příklad události ze života Panny Marie vídala o mariánských svátcích, obrazy narození a dětství Ježíšova o Vánocích a život kteréhokoliv ze svatých a blahoslavených vždy v den, zasvěcený jeho památce.

Z množství těchto vidění lze zde ovšem uvést jenom některé a to takové, s nimiž tento výběr má jakousi užší souvislost.

Tak o svatodušních svátcích roku 1820 měla vidění, o němž vypravuje:

„Všecko, co jsem dnes spatřila, bylo z dobroty Boží dobré, kdežto skutky temnot a temnota sama nebyly mi ukázány.

Viděla jsem, jak mnohonásobně se Duch svatý vylévá na celý svět. Brzy sjel na některý kostel jako blesk, i spatřila jsem obec, shromážděnou v kostele a poznala jsem ty, kteří přijali milost. Nebo jsem spatřila, jak těm, kteří se o samotě modlili ve svých příbytcích nebo kostelích, dostalo se milosti světla a síly.

I procitla ve mně veliká radost a důvěra, že přese všecko soužení, které stále se ještě tak rozmáhá, přece jen Církev přemožena nebude, neboť jsem poznala, že ve všech končinách světa probouzí Duch svatý její nástroje. Ano, cítila jsem, že z vnějšího soužení, pocházejícího od světové moci, čerpá stále větší a větší vnitřní sílu.

V chrámě svatého Petra viděla jsem velikou slavnost, při níž byl celý chrám osvětlen, a viděla jsem, že Svatému Otci a mnohým jiným osobám se od Ducha svatého dostalo posily. Také jsem tam nespatriila toho temného kostela (protestantského), který vždycky je mi ohavností.

Také jsem na rozličných místech světa uzřela v záři dvanácte mužů, kteří jsou, jak často vídám, jakýmisi dvanácti novými apoštoly či proroky Církve.“

Jistě jest hodno pozoru, že se zmiňuje o těchto dvanácti nových apoštolech či prorocích Církve, o nichž se zmiňují též jiná proroctví, nazývajíce je apoštoly posledních časů, kteří mají působiti v čase příchodu Antikristova.

Na den Nejsvětější Trojice mívala vidění nesmírného tajemství Jednoty Boží ve Třech Osobách, zároveň však nejvyšší měrou vzrůstalo její utrpení za lidi, přicházející toho dne k zpovědi, kterou konali až v poslední den ustanoveného času a to ještě neradi, neupřímně a nedbale.

V předvečer Božího Těla začala se znovu tatáž muka jako na Nejsvětější Trojici. Cítila totiž nejen slávu Nejsvětější Svátosti, nýbrž i hrůzu urážek, kterým jest vystavena. - Vyprávěla:

„Zase jsem cítila, jak dopadají na mne bolesti jako jemné šípy. Uvnitř mne pak probodávaly všemi směry jako tenké stříbrné drátky. Při tom jsem musila nésti a vléci tolik lidí, že jsem všecka jako rozlámaná a není v mém těle kůstky, která by nebyla pohmožděna. Kdykoliv procitnu, jsou obě mé dlaně poblíže prostředních

prstů úplně ochrnuté, ztuhlé a prohnuté. A po celou noc mám prudké bolesti v ranách.

Spatřila jsem mnoho obrazů, jak lidé si pramálo váží Velebné svátosti, jak chladně ji uctívají a jak špatně ji uctívají jen z pouhého návyku. Opět jsem spatřila mnoho lidí, kteří chodili ke zpovědi prabídně připraveni.

Kdykoliv mi byl ukázán podobný obraz, po každé jsem úpěla k Nejsvětější Svátosti o milosrdenství a osvětlení pro tyto lidi.

Můj Vůdce mě zavedl také do všech farních kostelů v mé vlasti a všude jsem spatřila, jakým způsobem se tam uctívá Velebná Svátost. Často jsem viděla, jako by kolem kostela bylo mnoho bláta a bahna, ve kterém vězeli lidé. I bylo mým úkolem, abych je vytahovala a omývala a pak ještě kolikrát je na zádech donášela k zpovědnici. Můj Vůdce ukazoval mi stále novou a novou bídu, říkáje:

Nuže trp ještě za toho a za toho!

Zatím se mi přitížilo tak, že jsem se kolikrát rozplakala jako dítě. Ale nebyla jsem bez útěchy. Spatřila jsem rozmanité zázračné působení milosti Nejsvětější Svátosti; viděla jsem, jak se z ní šířilo světlo na všechny její ctitele; a dokonce i těm, kteří si na Velebnou Svátost ani nevzpomněli, dostalo se požehnání, jakmile se jí octli na blízku.“

Nebylo tedy jejím údělem, aby se s Církví toliko radovala z této slavnosti. A zároveň se tu ukazuje, oč těžším úkolem jest účinná modlitba než tělesná práce.

V neděli v oktávě Božího Těla její utrpení dosud nebylo skončeno. Vypravovala toto:

„Probdím noc při plném vědomí v nevýslovných mukách a mé bolesti jsou přerušovány jen patřením na obrazy jednotlivých chudáků a nuzáků, kteří přicházejí ke mně, aby se poroučeli do mých modliteb a aby mi ukázali svou bídu nebo si na ni požalovali slovy tak jako lidé, kteří mne navštěvují ve dne.

Byla jsem též ve velkém kostele, kde připravovali na svaté přijímání mřížky, které byly náramně dlouhé. Ale venku stálo mnoho domů a paláců a viděla jsem, jak kněží i lidé světšší se rozcházeli po domech a zvali lidi k svatému Přijímání. I viděla jsem, že se všelijak omlouvali a každý měl něco jiného; tak v jednom domě jsem viděla mladé lidičky, jak žertují a laškují.

Ale pak jsem viděla, že služebníci vycházejí po druhé a zvou po cestách všelijaké mrzáky, chud'asy, chromé a slepé. I viděla jsem, že vchází veliké množství takových mrzáků. Ale slepé vedli a chromé nesli ti, kteří se za ně modlili.

Pracovala jsem do úmoru. Poznala jsem mnohé z těchto mrzáků, o kterých přece, dokud bdím, vím, že jsou úplně zdraví. Tázala jsem se kteréhosi slepého, jak oslepl; že přece jsem se domnívala, že vidí. Ale přel se se mnou do krve, že přece není slepý. Také jsem našla jednu ženu, kterou jsem znala, když byla ještě děvčátkem, ale od té doby jsem jí už neviděla; i tázala jsem se jí, zda se snad v manželství zmrzčila; i ona byla však přesvědčena, že přece není mrzákem.

Ale kostel ještě zdaleka nebyl plný.“

Zvláště těžké utrpení, jak bylo již řečeno,

nastávalo jí koncem církevního roku, kdy jednak sama zpytovala, zda vykonala úkol, který jí byl uložen a který na sebe vzala, jednak ve vidění se jí ukazoval přehled života celé Církve za uplynulý rok.

V tomto utrpení se jí ovšem občas dostávalo nejnezbytnější útěchy a posily. Tehdy pozorovala ve vidění, co pro záchranu své milované Církve koná Bůh. O tomto vidění vyprávěla dosti přehledně Poutníkovi, kterému se podařilo zachytiti to takto:

„Měla jsem veliké vidění o sčítování mezi nebeskou a pozemskou Církví za tento rok.

Spatřila jsem Církev nebeskou nikoliv jako budovu, nýbrž jako souhrn zjevů. Nahoře jsem spatřila Nejsvětější Trojici a jak všecko plynulo z ní. Po pravici stál Ježíš a také Maria, ale o něco níže. Po levici spatřila jsem kůry všech mučedníků a svatých. Kolem Ježíše spatřila jsem všechna jeho mučidla a pak jeho život, učení a utrpení v řadě obrazů, postupujících za sebou, a to vesměs úkony, které závírají v sobě tajemství milosrdenství Božího a činy našeho vykoupení a které jsou podkladem církevních slavností Církve bojující.

Vidouc tyto obrazy, zároveň jsem pozorovala, že Církev vítězná jest základnou a věčným milostným zdrojem, prýstícím ze všech důležitých chvil časného, vykupitelského života Ježíšova, zdrojem, který věčně k nám přitéká a stále nás občerstvuje, neboť Církev bojující, slavíc o svých svátcích tyto tajemné chvíle, čerpá z tohoto zdroje, děkuje za něj a rozmnožuje jej v obci Obětí a přijímáním svátostí. Viděla jsem,

jak z Nejsvětější Trojice a z utrpení Kristova vycházejí nekonečné vlivy a působení a to na všecko všudy.

Spatřila jsem všechny svátky, kterými Církve oslavuje Tajemství života Ježíšova až do seslání Ducha svatého. I dostalo se mi poučení, že dnešního dne, kdy se obnovuje pracovní okruh Církve, všem jejím čistým a připraveným údům se dostane Ducha svatého, pokud ovšem vroucně o něj prosí. A že každý, kdo si přeje nahraditi láskou a horlivostí to, čeho se nedostává, aby tento Duch svatý všude byl přijat, a kdo pro Ježíše snáší utrpení a spojiv je s Jeho zásluhami, obětuje je s tím úmyslem za Církve, skutečně jest pak s to, aby vyprosil Církvi tolik milostí Ducha svatého, kolik dokáže jeho láska a jeho obětování v oběti Ježíšově.

Pak jsem viděla, jak vylití Ducha svatého přecházelo v působení apoštolů, učedníků, mučedníků a svatých vůbec. I spatřila jsem, jak trpíce pro Ježíše, trpěli v Ježíši a v jeho těle Církve a tak se stávali živými žilami, z nichž tryskaly milosti jeho smírného utrpení. A poněvadž trpěli v Ježíši, trpěl Ježíš v nich a z Ježíše plynuly jim zásluhy, které přinášeli Církvi. Viděla jsem, kolik obrácení způsobili mučedníci; byli jako stružky, vyhloubené bolestí, které přiváděly krev vykoupení do tisícerych srdcí. Také jsem viděla, jak se tyto obrazy mučení, kárání, modliteb a pokání objevovaly v Církvi nebeské jako podstata církevních milostí, které jsou obnovovány nebo získávány o svátcích těchto světců, prospívaly Církvi bojující. Viděla jsem, že v obrazech jsou utrpení krátká, i viděla jsem

jejich působení časné; ve věčnosti jejich obsahu a jejich ceny, plynoucí z utrpení Ježíšova, viděla jsem pak jejich působení věčné a to spojující stružkou svátků, živé víry, modlitby, zbožnosti a bohubilých skutků.

Viděla jsem, jaké nevýslovné poklady a milosti má Církev a jak zle jednotliví údové s nimi hospodaří. Je to jako by se nad zpustlou krajinou rozkládala nádherná zahrada, vydávající tisíceré poklady, kterých by země však nepřijímala, takže pole by zůstávala zpustlá a ony poklady byly by zmařeny. Viděla jsem, že Církev pozemská, to jest obcování věřících, stádce Kristovo, pokud ještě jest na zemi, jest všecka temná a pustá. A jako tam nahoře na výsostech jsem viděla úplný roční okruh rozdávání milostí, tak jsem zase viděla dole, jak milosti tyto přijímá lenost, nevěra a bezbožnost. Všecky slavnosti byly odbývány tak ospale a lehkomyšlně, že milosti, které o těchto slavnostech měly býti přijaty, padaly na zem, a mnohé poklady Církve se změnily v dluhy.

To jsem spatřila jednak všeobecně, jednak v nesčíslných obrazech. Také jsem viděla, že každé takové zanedbání jest třeba usmířiti utrpením, neboť jinak by Církev bojující nemohla za ten rok složit počet Církvi vítězné a upadla by ještě hlouběji.

Ale viděla jsem, jak Přesvatá Panna pečuje o vyrovnání a to bylo ukončením oné práce, kterou jsem na den svaté Kateřiny s Přesvatou Pannou započala ve svatebním domě.“

O jejím stavu v těch dnech píše Klement Brentano:

„Po osmidenním utrpení a namáhání byla nevýslovně slabá a bídna. Celý ten čas denně chrlila krev, také z její rány v boku tekla krev a potila se krví. Po usedavém pláči zbýval jí pocit, jako by v srdci měla hlubokou ránu. Celou noc na dnešek bděla a seděla zpříma v posteli, opírajíc hlavu o kolena a kývajíc se se strany na stranu, neboť slabostí nemůže udržeti záda zpříma. Po prudkých bolestech v srdci a v prsou, které zvláště jejím pláčem se rozmnožily, jest nucena už několik dní v takovém držení těla trávit část noci.

Měla totiž vidění, jak s Církví, nyní tak klopotně a bolestně očištěnou, kněží znovu nakládají špatně a nešlechtně. Při tom ji těšila svatá Barbora, jež jí řekla, aby nebyla tak smutna, neboť ona, Barbora, nemohla si na Bohu vyprositi ani obrácení vlastního otce.

Po té měla vidění o mnoha kněžích, kteří, kdyby to záviselo jedině na nich, nedávali by už ani toho, co z milosti Boží dávati musí. Ale že z veškeré lásky, ze vši útěchy, z veškerého povzbuzování, napomínání a poučování o věcech víry, kterého nám nedávají, že z veškerého požehnání, které jest v nich skrze moc ruky Ježíšovy, kterého však neudělují, a ze všeho toho, co zanedbají na obraze Ježíšově, bude jim klásti počet.

Měla také práci, při které bylo jí velmi lopotně přenášeti přes vodu mnoho kněží a modliti se za ty, kteří byli pokoušeni.“

Církevní rok byl skončen a s ním skončena i práce tohoto roku. Nastávala žeň, která má býti zakončena slavností. Ráz této slavnosti zá-

leží ovšem na tom, jaký jest výsledek žní. To měla uzříti i Anna Kateřina Emmerichová.

I dostalo se jí vidění žně, o které mluvil náš Pán, když viděl, jak málo jest dělníků. A viděla i obraz úžasné zkázy veliké části těla Církve, která byla způsobena pohromou dosud neodčiněnou, totiž kacířstvím a odpadlictvím. Jest to obraz pochmurně veliký, převyšující obrazotvornost i nejdokonalejších umělců.

Vypravovala toto:

„Byla jsem v kostele u svatebního domu. Byla tam nějaká slavnost jako příprava na rozchod na žně. V kostele jsem spatřila Pána Ježíše jako Pastýře, apoštoly a učedníky. Na vyšším kůru bylo mnoho svatých a duší, a na kostelní půdě jsem viděla mnoho žijících duchovních i lidí světských, z nichž mnohé jsem znala. A bylo to jako by se konala modlitba za požehnání na žně a za dělníky na žně a jako by Ježíš zval na žně, řka:

Žeň zajisté jest mnohá, ale dělníků málo. Proto prostě Pána žní, aby poslal dělníky na žně!

A bylo to jako by Kristus Pán vysílal apoštoly a učedníky s církevním posláním, jako je vysílal kdysi za svého života.

Také já vyšla jsem na žně a též někteří ze žijících kněží a laiků: Ale mnozí nechtěli, omlouvali se a nešli. Na jejich místo pak nastoupilo, jak jsem viděla, mnoho svatých a blahoslavených.

Tu jsem za svatebním domem spatřila pole, na kterém se sklízelo. A na tomto poli jsem spatřila tělo, trčící zpříma k nebi.

Bylo strašlivě zohaveno. Články prstů ru-

kou a nohou byly mu uřezány a na četných místech na něm zely veliké díry. Některé z těchto ran byly čerstvé a dosud krvácely, některé byly zapálené a podebrané, jiné pak zavřené a zjizvené. Ale na jednom boku bylo to tělo úplně zčernalé, spálené a jako ožrané.

Můj Vůdce mi vysvětloval, v jakém smyslu jest tato věc tělem Církve a také tělem všech lidí. Nad každou ranou a nad každým zohavením ukázal se mi na některou stranu světa. A tu jediným pohledem jsem v nejzazších dálkách spatřila národy a lidi, kteří se odtrhli, podle jejich mravů a obyčejů.

I pocítila jsem bolest odtržení těchto údů, jako by byly odříznuty od mého těla. Což se nesluší, aby úd toužil po údu, soužil se pro něj a snažil se o to, aby se uzdravil a zase se spojil s tělem? Což se nesluší, aby úd trpěl bolesti, aby jiný úd se uzdravil? Ale nejtěžší bolesti působí ti z odtržených, kteří byli vyříznuti z prsou u samého srdce.

Tu jsem si já hloupá vzpomněla na příbuzné a sourozence. Ale bylo mi řečeno: Kdo jsou mými bratry? Ti, kdož konají vůli Otce mého, ti jsou mými bratry; pokrevenci nejsou nejbližší mému srdci. Kristovými pokrevenci jsou pak ti, kteří smýšleli stejně, po katolicku, ale odpadli.

Viděla jsem však, že zčernalý bok bude se brzy hojiti. Divý plamen, který pálí v ranách, jsou prý kacíři. Ti pak, kteří se už ani necítí kacíři, jsou znázornění suchou snětí. Viděla jsem každý úd, každou ránu i její význam. Tělo sahalo až k nebi. Bylo také obrazem Těla Kristova.

Vidouc to, zapomínala jsem vlastních bolesti i dala jsem se o překot do práce. Žala jsem, vázala jsem a snášela všecko do svatebního domu. Viděla jsem, jak shůry pomáhali světci a jak dvanácte budoucích apoštolů druh po druhu odcházelo do práce.

Žijících dělníků nespatriła jsem mnoho, a byli daleko od sebe. Já div jsem dřinou nevy-pustila duši a prsty mne bolely od vázání. Byla jsem zpocena, jen se ze mne lilo.

Právě jsem nesla snop krásné pšenice. Klasy mě píchaly, a já jsem padala únavou. Tu přistoupil ke mně uhlazený a vyšňořený mužík a řekl mi, abych té práce nechala, že s ni ani nejsem, ba že to ani není moje věc. S počátku jsem ho ani nepoznávala, ale když se mi dvořil a sliboval mi dobré časy, viděla jsem, že to jest ďábel. I odbyla jsem ho zhurta, načež odtáhl.

A tu jsem viděla, že celé pole, na kterém se sklízelo, bylo ohrazováno vinnou révou až do nedohledného konce, a jak noví apoštolové pilně pracovali na poli a naváděli k tomu též jiné. S počátku však byli daleko od sebe.

Po žních pak všichni, kteří pracovali, konali na poděkování hlučnou slavnost.“

O MŠI SVATÉ.

Jako stigmatovaná prožívala Anna Kateřina Emmerichová umučení Kristovo. Toto umučení, které se končilo Kristovou smrtí, jest součástí Oběti Nového zákona, a tato Oběť jest základem Mše svaté.

Prožívala-li tělesně i duševně celé utrpení Kristovo, byla zajisté způsobilejší než kdokoliv jiný, aby poznávala a cítla hlubiny tajemství Mše svaté a aby tím lépe pochopila všecka vidění, kterých se jí o podstatě i podrobnostech Mše svaté hojně dostávalo.

Jistě by se mělo na toto místo zařaditi ne-li celé její vypravování o oběti Kristově, tedy aspoň značnější jeho část. Ale to už je vylíčeno v díle, které podle jejích vidění vydal Klement Brentano pod názvem „Přehořké umučení a smrt našeho Pána Ježíše Krista“. Toto dílo však tvoří pevný souvislý celek i nebylo by vhodno vybírat z něho místa pro tento soubor.

Proto zatím dostačí, uvede-li se zde její líčení, jak byla Mše svatá připravována již ve Starém zákoně a pak některá její vidění, týkající se nedostatků a chyb, kterých se při ní dopouštějí kněží. Těchto věcí se velice děsila, neboť jimi se zvětšovala její muka; nebyla soudcem těchto věcí, nýbrž trpěla za ně. Musila-li o tom mluvit, činila to bez jakékoliv tvrdosti, nýbrž jen s lítostí.

Zkušenosti, kterých se jí dostalo ve viděních, byly veliké. Na svých poutích navštívila snad všechny země a všechny katolické kostely a to, co kde viděla, netýkalo se jen toho jediného okamžiku. I dlužno si představit, že její duch stále dlí ve všech našich chrámech a že její oči se dívají stále s touž láskou i úzkostí jako tenkrát.

Klementu Brentanovi se podařil podle jejího vyprávění přehled předobrazení Mše svaté s mnohými podrobnostmi, které se týkají oběti starozákonní. Některé z těchto podrobností přesahují ovšem rámec tohoto výběru a proto jsou zde ponechány jen podrobnosti důležitější.

Vypravovala toto:

„Všude vídám kněze, že tonou v milostech církevních, v pokladech zásluh Pána Ježíše a svatých, ale že učí, káží a obětují mrtvě a chladně.

A byl mi ukázán poňan, který stál na sloupu a tak vřele mluvil o novém Bohu, kterého má jiný národ a který jest nade všechny Bohy, že všecken lid i s ním stržen byl touhou.

Tato vidění hrnou se na mne ve dne i v noci, takže si nevím rady. Nynější bída a zkaženost bývají mi pokaždé ukazovány u přirovnání k bývalým lepším časům, i jest mi pak modliti se bez ustání. Špatné sloužení mší je cosi strašlivého. Ach, není to lhostejno, jak se slouží!

Viděla jsem nesmírný obraz o tajemství Mše a o tom, jak se od počátku na ni vztahuje všechno, co jest svaté. Viděla jsem Alfa i Omega a jak Omega zahrnuje vše. Viděla jsem, co znamená tvar kruhu, co značí kulatý tvar země a nebeských těles i svatozáře, která svítí kolem

každého zjevení a kolem Hostie. Viděla jsem, jak spolu souvisí tajemství Vtělení, Vykoupení a Mše a jak Maria obsáhla všechno, čeho ani nebe obsáhnouti nemohlo.

Viděla jsem tělesné pozůstatky Adamovy, odpočívající v Kalvarii a to maličko nad výši hladiny mořské a kolmo pod místem, na němž vztyčen byl kříž Ježíše Krista. —

Viděla jsem, že tento hrob nebyl poškozen potopou a že Noe měl v arše též některé kosti Adamovy a Eviny a že také při své první oběti kladl tyto kosti na oltář tak, jako je později kladl Abraham, který tyto kosti Adamovy zdědil po Semovi. A tak oběť smrti Ježíšovy, vykonaná na Kalvarii nad kostmi Adamovými, je vpravdě předzvěstí mše svaté, při které jsou ostatky pod oltářním kamenem; a oběti praotců jsou přípravou na ni. —

Těchto kostí tedy se dostalo Abrahamovi, který, jak jsem viděla, je položil také na oltář Melchisedecha, o kterém věděl a po kterém toužil. Viděla jsem, že také on obětoval Izáka na Kalvarii. Zadní strana oltáře byla obrácena k půlnoci; praotcové vždycky stavěli oltáře takto, poněvadž od půlnoci přišlo zlo.

Také Mojžíše jsem viděla modliti se před oltářem, na nějž položil kosti Jakobovy, které měl zavěšeny ve schránce a nosil je s sebou. Když vylil něco na oltář a když vyšlehl plamen, do kterého naházal kadidlo, zapřisahal v modlitbách Boha při jeho příslibeních, která dal Jakobovi, jehož kosti tu položil na oltář. Modlil se tak dlouho, až padl na zem; ráno pak zase povstal k nové modlitbě. Tyto kosti byly dány

do archy úmluvy. Mojžíš se modlival s rukama do kříže rozpjatýma. Této modlitbě Bůh neodolá, neboť vlastní jeho Syn vytrval takto v modlitbě věrně až do smrti.

Viděla jsem, že také Josue se modlil jako Mojžíš, když se slunce zastavilo na jeho rozkaz.

Spatřila jsem též pahorek, který byl hezký kousek cesty od prvního chrámu. Tam v dobách nebezpečí vykopali jámu a ukryli do ní posvátné nádoby, totiž svícny a hromadu uhelníků s dvěma držadly; doprostřed mezi to dali svatý oheň s oltáře. Na jámu položili všelijaké trámy. I viděla jsem mezi nimi také trám, z něhož bylo utesáno kolmé břevno Kříže. Na tyto trámy nahrnuli hlíny, že nikdo nic nepozoroval.“ —

Poté přešly obrazy z doby křesťanské.

„Viděla jsem svatého papeže Zefyrina, který pro své horlení o důstojnost kněžství mnoho vytrpěl od křesťanů i kacířů. Viděla jsem, jak velice přísně přijímal ty, kteří se mu přihlašovali k svěcení. Zkoušel je důkladně a mnohé z nich odmítal; jednou z velikého počtu těch, kteří se chtěli stát kněžími, odmítl všecky až na pět. Také jsem ho vídala, jak se hádal s kacíři, kteří otvírali svitky a osopovali se na něho a dokonce mu i trhali jeho knihy. Od kněží žádal poslušnost a posílal je na různá místa; těm pak, kteří neposlouchali, odnímal jejich úřady. —

Viděla jsem, jak Zefyrin žádal od křesťanů, aby přinesli všecko stříbro, které mají doma, a jak odstranil z kostelů dřevěné kalichy a pořídil místo nich stříbrné. Také jsem viděla, že mešní konvičky byly skleněné a průhledné. On sám osobně používal jen dřevěných nádob, ale

vida, že se mnozí tím pohoršují, dal některé pozlatiti. Všecko ostatní pak rozdal chudým. —

Viděla jsem, že poručil, aby kněží byli zkoušeni a svěceni před obcí, a že obnovil přísné předpisy o tom, jak jest se kněžím chovati při bohoslužbách biskupů. Také vymezil přesně postup jejich hodností.

Viděla jsem, že vydal zákon, aby křesťané v určitém věku dospělosti bezpodmínečně přijímali Velebnou svátost a to o velikonocích v kostele; a už jim nedovoloval, aby si ji nosili domů ve schráně, zavěšené na krku, jako bývalo dřívě, poněvadž si ji často brávali s sebou na místa nepoctivá k hodům a tancům.

Viděla jsem, že měl velikou a vřelou úctu k Matce Boží a měl také několik vidění o jejím životě a o její smrti. Proto si pořídil lůžko právě takové, jako bylo lůžko, na kterém skonala a pokaždé s hlubokou zbožností k ní se uložil ke spánku tak, jak ve vidění uzřel ji umírati. Toto jeho lůžko bylo ukryto za záclonou. A ke cti jejího azurového oděvu nosil tajně pod svými šaty též azurové roucho.“

Do těchto historických obrazů vstupovaly ještě obrazy z přítomnosti. Vypravovala:

„Nad společností duchovních, světských lidí a žen, kteří seděli spolu hodující a lehkovážně žertující, spatřila jsem temnou mlhu, která přecházela v mrak, černý jako noc. Uprostřed mlhy nahoře viděla jsem seděti satana ohavné podoby a kolem něho právě tolik ďáblů, kolik účastníků sedělo dole ve společnosti. Tito duchové byli ustavičně činní, vykonávajíce vliv na to, co tropili ti lidé tam dole. Našeptávali jim

všelicos a všelijak na ně působili. Ti lidé tropili věci velmi nebezpečné, ponoukající ke smilstvu, a vedli urážlivé a prostopášné řeči. Duchovní byli z těch, kteří mají zásadu: Užívej a utrácej! Za našich dnů nehrej si na podivína nebo na tmáře! — A jsouce takovými, sloužili denně mši svatou. —

Postava ďáblova byla děsná. Měl krátká ramena s drápy, jeho nohy byly dlouhé a kolena obrácená, takže nemohl pokleknouti. Jeho obličej byl lidský, ale chladný, zlověstný a děsný. Měl cosi z kůže jako křídla. Byl černý, dělal tmu a vycházela od něho noc.

Posupně se chechtaje, chlubil se, že všichni tihle kněží jsou jeho, poněvadž jsouce tak zkažení, denně slouží mši svatou a tak stále více se zamotávají do jeho léčky.

Ježto mluvil o svém právu a já jsem se tomu divila, dostalo se mi poučení, že ďábel vskutku nabude znamenitého práva, jestliže člověk pokřtěný, kterému se skrze Ježíše Krista dostalo moci, aby ďábla přemohl, přes to přece se vydává hříchem dobrovolně v jeho moc. Tento obraz měl do sebe cosi velmi vážného a pohnutlivého.“

Několikráte se zmínila o tom, jak mocný jest účinek Mše svaté na mnohé lidi, aniž o tom vědí. Tak na příklad řekla:

„Nic nepomíjí z toho, co se děje v Církvi pro Ježíše. Kde lidé nejsou už hodni, aby slavili, slaví za ně blažení. A všechna srdce, která touží, aby tam byla při bohoslužbě, ta tam jsou, a nalézají svatý kostel a nebeskou slavnost, i když hmotné jejich tělo toho netuší; tak se jim dostává odměny za jejich zbožnost.“

A jindy:

„Nedůstojně zpívaná slavná Mše svatá nebo pohoršlivá hra na varhany snadno někoho popudí k zlosti, kdežto jiného zase povznáší. Ale takovou zlost nutno potírati modlitbou. Kdo v sobě potlačuje nevoli, kterou zavinil někdo nedbalostí v kostelní službě, získává si veliké zásluhy a sám zdvihne milost, kterou jiný pohodil.“

Právě z toho je patrné, že se na chyby kněží, které spatřila při svém putování ve vidění, nerozpomínala se zlomyslností, nýbrž s lítostí, zároveň však s důvěrou v milosrdenství Boží, které tyto chyby může napravit. Vždyť tato vidění bývala jí dána právě tehdy, když prosila Boha, aby nehleděl na nedostatky lidí, nýbrž na oběť svého Syna.

Vypravovala Brentanovi:

„Volala jsem k Bohu Otci, aby ráčil shlédnouti na svého Syna, jenž každé minuty činí zadosť za hříšníky, jenž právě se zase obětoval, jenž se obětuje nepřetržitě. V té chvíli spatřila jsem nad oltářem kněze, sloužícího Mši svatou, živý obraz Velikého pátku, jak Kristus Pán se obětuje na kříži, a pod křížem viděla jsem Marii a Jana. Toto vídám každé hodiny ve dne v noci, a vidím celou obec, jak se modlí, dobře nebo špatně, a vidím také, jak kněz slouží mši svatou. Nejdříve spatřím zdejší kostel, potom kostely a obce okolní, asi jako když člověk spatří na blízku strom, osypaný ovocem a ozářený sluncem, a v dáli jiné stromy, ve skupinách nebo v lese rostoucí. Každé hodiny denní i noční vídám, jak se po světě slouží mše svatá, ano, vidím i vzdálené obce, kde ještě se slouží právě

tak, jak ji sloužili apoštolové. Nad oltářem vídám bohoslužbu nebeskou, při které andělé doplňují všechno, co kněz opomene. Za ty členy obce, kteří pobožni nejsou, musím ovšem obětovati své srdce a úpím k Bohu o slitování. Vidím též mnoho kněží sloužiti mši svatou uboze. Ti, kteří ve své škrobenosti příliš dbají jen o to, aby zevně v ničem nechybili, často pro tuto péči zanedbávají usebranosti vnitřní; stále myslí jen na to, jak se lid na ně dívá, a proto nevidí Boha. Ti, kteří jsou úzkostliví, snaží se zase o to, aby stále byli si vědomi své zbožnosti. Tento pocit mám od mládí. Bývám kolikrát za den zaujata tímto zbožným jasnozřením Mše svaté, a osloví-li mě někdo za tohoto patření, bývá mi tak, jako když člověk odpovídá dotazujícímu se dítěti. Ježíš miluje nás tak, že své vykupitelské dílo koná věčně dále ve mši svaté. Mše svatá jest dějinným vykoupením, jež jsouc zastřeno, stalo se tajemstvím. To všechno jsem vidala už od nejútlejšího mládí, a domnívala jsem se, že tak vidí to každý.“

Pak se jí počaly zjevovati všechny nedostatky měrou stále rostoucí, jako by nesměla býti ušetřena žádné podívané, která zvětšovala její utrpení, neboť jejím úkolem na světě bylo smírčí utrpení právě za tyto nedostatky.

Vypravovala:

„O svátku svatého sedláka Isidora bylo mi mnoho ukázáno o ceně sloužení a slyšení Mše svaté.

Při tom bylo mi řečeno, že jest to veliké štěstí, že se slouží tolik mší svatých, třebaš i od nevědomých a nehodných kněží, neboť tím prý

se odvracejí od lidí všeliká nebezpečí, tresty a navštivení. Jest prý dobře, že mnozí kněží při tom nevědí, co činí, neboť kdyby prý to věděli, hrůzou prý by ani nemohli dokonati Nejsvětější oběť.

Viděla jsem, jaké podivuhodné požehnání přináší slyšení Mše svaté, jak se podporuje veškerá práce a všecko dobré a jak nic se tím nezamešká; jak často jediný úd domácnosti, slyšev Mši svatou, přinese toho dne požehnání celému domu.

Viděla jsem, oč více požehnání se dostává těm, kteří na Mši svaté jsou, než těm, kteří na ni dávají nebo jiné na ni posílají.

Viděla jsem také, jak chyby, při sloužení Mše svaté spáchané, bývají nadpřirozenou pomocí zase napravovány.“

Bylo jejím úkolem, aby putovala na všechna místa, kde bylo zapotřebí její pomoci, a té bylo zapotřebí zvláště tam, kde lidé uráželi Boha, zlehčující milosti, které jim nabízel.

O jedné z takových poutí vyprávěla toto:

„Byla jsem s andělem strážným v sedmi kostelích, abych se modlila před Velebnou svátostí a obětovala Utrpení Kristovo za potupení a zneuctění, kterého se Velebné svátosti dostává od špatných kněží. V každém kostele se k nám přidružil patron toho kostela, a on i anděl strážný konali pobožnost se mnou. Modlitby byly ve formě litaní. Dva z těch kostelů byly velmi daleko. Bylo se mi bráti přes velikou vodu.“

Později vypravovala:

„Viděla jsem obraz nedostatků při pozem-

ských bohoslužbách i obraz jejich nadpřirozeného doplňování. Ale jest mi těžko, ba nemožno říci, jak to vše vidím a jak tyto obrazy do sebe zasahují a vzájemně se kryjí, jak obraz prochází obrazem a jak jeden obraz v druhém obraze totéž vysvětluje. Zvláště jest pamětihodno, že nedostatky a opomenutí při pozemských bohoslužbách rozmnožují pouze vinu těch, kdož se jich dopouštějí, kdežto služba, jež náleží Pánu, nahrazuje se mu podle vyššího řádu.

Tak mimo jiné vídávám roztržitost kněží při svatých úkonech, na příklad při Mši svaté, a vidím ji s celou její podstatou; vidím totiž knězovu osobu tam, kde jsou jeho myšlenky a mezitím u oltáře vidím na jeho místě nějakého svatého zástupce. Tyto obrazy ukazují strašlivým způsobem velikost viny toho, kdo tak nepobožně koná službu božským Tajemstvím. Tak na příklad vidím kněze vycházeti ze sakristie v mešním rouchu; ale nekráčí k oltáři, nýbrž vybíhá z kostela do vinárny, do zahrady, k myslivci, ke knize, do společnosti; a vidím ho hned tam, hned onde, podle toho, jak těkají jeho myšlenky, jako by tam opravdu byl osobně. Jest to podívaná opravdu žalostná a hanebná. Ale opravdu neobyčejně dojemná jest podívaná na to, jak zatím svatý kněz koná u oltáře službu místo něho. Často arci vidím, že zatím co se slouží Mše svatá, vrátí se kněz několikrát k oltáři, ale pak zase z čista jasna odběhne na nepatřičné místo. Kolikrát vidím, že toto těkání nějakou dobu trvá nepřetržitě.

Polepšení, které pak vídám, projevuje se jako zbožné setrvání a usebrání při modlitbě.“

Později vylíčila ještě tento pochmurný obraz:

„Spatřila jsem úžasnou bídu, jak se totiž v kostele karbaní, pije, smilní, žvaní, zkrátka jak se tam tropí všeliká ohavnost. Zdálo se, jako by uprostřed kostela byl zřízen kuželník. Kněží tomu nebránili a sloužili mši svatou velmi neuctivě. Viděla jsem jen hrstku těch, kteří byli ještě zbožni a něčemu rozuměli. Ve dveřích kostelních viděla jsem též státi židy.

Byla jsem velmi zarmoucená. Tu mi svázal můj nebeský Ženich ruce poutem, jakým sám byl přivázán ke sloupu, řka:

Takto ještě bude Církev spoutána, tak těsně bude ještě sevřena, než zase povstane.“

Poučení z tohoto vidění jest velmi důležité. Ukazuje se tu nejen to, co přijíti má, ale i to, že to jest zaviněno lidskými hříchy, neboť všechny Boží tresty jsou podmíněny. Kdyby nebylo hříchů, nebylo by trestů, což platí pro všechny časy.

Aby se jí po tolika bolestných viděních dostalo na chvíli útěchy, měla na svátek Andělů strážných vidění radostnější, o němž vypravovala:

„Viděla jsem pozemský kostel a v něm mnoho mně povědomých lidí. Nad kostelem viděla jsem mnoho jiných kostelů, do kterých jsi se díval jako do vyšších poschodí nějaké věže. Všechny tyto kostely byly plny kůrů andělských a v každém kostele byli jiní. V nejvyšších místech spatřila jsem před trůnem Nejsvětější Trojice Přesvatou Pannu, obklopenou řádem nejvyšším. Dole jsem viděla kostel pozemský a po-

hlédl-li jsi vzhůru, zdálo se ti, jako by nebe stálo nad nebem a všecka jen se hemžila anděly.

Nahoře všechno bylo tak činno a uspořádáno, že toho nelze ani pověděti, kdežto dole v kostele bylo všechno nad pomyšlení ospalé a nedbalé. To jsi cítil zvláště proto, že byl svátek Andělů a že andělé každé slovo, které kněží při Mši svaté pronesli lenivě a roztržitě, tak nevýslovně rychle přinášeli k Bohu a napravovali všechny vady ke cti Boží.“

O NEDOSTATCÍCH OSOB.

Jakou měla Anna Kateřina Emmerichová citlivost pro duchovní moc, která vyzařuje z každého kněze, bylo ukázáno již na počátku. Tuto citlivost měla již v mládí. Poznáváme ji už z jejího vypravování o účincích biřmování:

„My biřmovanci chodili jsme do Koesfeldu po farnostech. Než jsme se dostaly k biskupovi, stála jsem s družkami přede dveřmi. Měla jsem živý pocit slavnosti, která se konala v kostele, a viděla jsem, jak každý z těch, kteří vycházeli, byl v nitru proměněn. Viděla jsem však, že jsou poznamenáni také zevně.

Vstoupivši do kostela, spatřila jsem světícího biskupa, obklopeného jasem. Kolem něho jakoby byly zástupy Mocností nebeských. Svaté křížmo zářilo a na čelech obřimovaných se třpytilo světlo. Když mazal mne, pronikal čelem mým oheň a cítila jsem se posílena.

Později spatřila jsem světícího biskupa ještě několikrát, ale stěží jsem ho už poznávala.“

Na svých poutích ve vidění všímala si ovšem kněží se zvláštní pozorností. O tom, co viděla, nemluvila z vlastního rozhodnutí, nýbrž z poslušnosti, neboť její Vůdce na těchto cestách jí výslovně poručil, aby vypravovala o všem, co viděla.

O tom mluvila obyčejně jen v příležitostných poznámkách.

„Duchovenstvo“, pravila jednou, „jsem vi-

děla v hlubokém spánku, a co dělali, to zdálo se mi pavučinou.“

Jindy zase:

„Spatřila jsem mnoho svatých, oblečených do starých mešních rouch, kteří v kostele smýčili a smetali pavučiny. Dveře byly otevřeny do-kořán a kostel byl stále zářivější. Bylo to, jako by páni konali práci služebníků, neboť ti, kteří byli ve svatebním domě, nedělali nic a někteří z nich ještě se rozčilovali, ač přece tam byl veliký nepokoj. Bylo to, jako by měli vejít do kostela, až bude zcela upraven, ale pak také někteří budou nadobro vyhnáni.“

Takto pak líčila své ustavičné pouti, které byly obrazem jejich modliteb za kněze:

„Musím hned tam, hned onam k jednotlivým duchovním, farářům, radům, a to i tehdy, jsou-li ve shromáždění. Každému musím něco pošeptati a taková práce často mi trvá i celý den. Přijdu-li do jejich porad, vídávám, jak některý leckdy chce něco připovědět nebo podepsati, co není k ničemu, ale jak toho přece pak neučiní. Anebo, záleží-li na tom, aby provedeno bylo to, co jest správné, jak aspoň musí zanechat toho, co jest nesprávného.“

Jindy zase:

„Viděla jsem, jak přišel zástup kněží, vůči nimž dával najevo Pán zvláštní náklonnost. Ale oni rychle mimo něho přešli, něco mu hodili a ztratili se ve vřavě. Viděla jsem jen jediného, který přistoupil k němu, ale dosti nedbale. Když byl u něho, uchopil ho Pán za rámě a řekl: Proč se vzdaluješ ode mne? Proč mi neplatíš, co's mi dlužen? — Po té vidění zmizelo.“

Viděla, jak těmito nedostatky trpí celá Církev jakožto živé tělo Kristovo. Ukazujíc na Kristovy rány, mluvila k ní Církev ve vidění takto:

„Tyto Kristovy rány poskvřňují oni kněží, kteří, místo aby mě zachovali čistou a místo, aby mi sloužili čistotou mravů, ze špinavé lakotnosti běhají s obročí na obročí.“

O tom, jak záleží na mladých duchovních a na seminaristech, svědčí vidění následující:

„Spatřila jsem shromáždění mladých duchovních, jako by v semináři. Měla se konati hostina. Přišla jsem tam z jiné oblasti, jako by z výšin. Bylo mi na hostinu opatřiti mnoho věcí. Klopotně jsem všechno snášela a sháněla na mnohých místech. Pomáhali mi všelijací chudáci a mrzáci, také duše mnohých zemřelých.“

Na mých sestrách, které mi také měly pomáhati, bylo, aby mi svítily na cestu z tmavého sklepení. I pomáhaly také. Důstojná matka upozorňovala ještě ostatní na to, že jest to tak divné, že já je vedu na tuto práci. —

Celý obraz byl velmi rozsáhlý. Viděla jsem, jako by po velikém úpadku se zase povzneslo kněžství i řády, a čím k tomuto povznesení přispěly po mé smrti modlitby, práce a zbožní přátelé. Bylo to jako by vznikla hrstka zbožných lidí, z nichž se všechno vyvíjí. Dary, jichž se dostávalo duchovním, byly velmi rozmanité. Každý dostal, co mu chybělo. Mezi dary byly dokonce i zvláštní byliny a květiny. Teprve z těchto duchovních byli vybíráni zase ti nejlepší.“

Zmíněné byliny a květiny jsou obrazem udílených milostí a schopností.

Že vůbec i v seminářích mívala práci, vysvětá z tohoto vidění z května roku 1821:

„Byla jsem v dlouhé síni. Po obou stranách stáli u pultů mladíci, oblečení v dlouhé šaty, podobní seminaristům. Uprostřed se procházel tlustý muž.

Byla jsem schována v koutě.

Znenadání lidé na obou stranách byli samí koně a uprostřed se procházel tlustý přežvýkující vůl, za nímž koně zuby cenili a všelijak se pošklebovali. Doufala jsem, že vůl je pohladí svými rohy a pokrotí je. Ale neudělal toho, ledaže trkl do zdi, kdykoliv přišel na konec síně. Už tam byla díra. I myslila jsem, že se to na ně sesype. Nevěděla jsem, jak upláchnouti. Posléze jeden kůň odběhl ke druhému, i viděla jsem, že tam, kde stál, byly dveře.

I spěchala jsem zase jinam.“

Nyní následuje jedno z vidění, v němž se promítá přítomnost s budoucností, kterou nelze přesně vymeziti, ale jest patrné, že toto vidění se vztahuje i na konec časů:

„Měla jsem nevýslovné vidění o tom, jaká jest Církev, a to v celku i v jednotlivostech.

Církev na zemi jsem spatřila v obraze města, podobného nebeskému Jerusalému, ale stavěného a upraveného jako město pozemské. Hleděla jsem do tohoto města s četnými ulicemi, paláci a zahradami, a těkala jsem s místa na místo.

Viděla jsem celá procesí biskupů v nejpodivnějších obrazech. O každém z nich jsem poznávala, jaký jest, a na obrazech, které vycházely z jejich úst, jsem viděla, co myslili a mlu-

vili. Jejich duchovní vady jsem viděla v nestvůrnostech vnějšího zjevu.

Spatřila jsem také Svatého Otce, velmi bohabojného a na modlitbách. Jeho postavě nechybělo nic, ale byl velmi zesláblý stářím a mnohým utrpením. Jeho hlava často klesala s ramene na rameno nebo na prsa, jako by dřímala. Často také, jak jsem viděla, klesal ve mdlobách, jako by umíral. Často jsem viděla zjevy, které ho při modlitbě podpíraly, a tehdy držel hlavu zpříma. Ale jakmile mu hlava klesla na prsa, viděla jsem, jak hlavy mnohých se honem otáčejí na všechny strany, to jest, ohlížejí se po světě.

Obraz osudů naší pozemské Církve, kdykoliv ruka z temnot chňapla po infuli, po každé se uhýbající, viděla jsem na výsost bídný, čehož příčinou byl zvláště učený školáček. A dále jsem viděla, jak protestantské sektářství stále více a více nabývá vrchu a jak náboženství nadobro upadá. Viděla jsem, že téměř všichni kněží byli zrovna posedlí kejkli školáčkovými a že všichni s ním pracovali o zkáze. Zvláště jeden z nich pracoval z marnivosti a nevědomosti a, až to pozná, bude příliš pozdě!

Obrazy, které jsem viděla, byly tak zarmucující, že málem byla bych to vyslovila nahlas.

Také v budoucnosti jsem viděla náboženství velmi pokleslé, a už jen tu a tam v ojedinělých chatách a rodinách, jimž se také za války dostalo ochrany Boží.“

Ani osobu zmíněného školáčka nelze přesně určit. Mohl to býti některý nepřítel Církve z doby jejího života či z doby pozdější, někdo

z osvícenců nebo pozdějších liberalistů. Ale mohla by to býti i některá z osob, které jsou označeny jako svůdci v dobách před příchodem knížete tohoto věku. A jest možno, že do této postavy, o níž se Anna Kateřina Emmerichová zmiňuje několikráte, jsou promítnuty všechny ty osoby, které od jejich dob až do posledních časů budou lstivě bojovati proti Církvi pod pláštěm učenosti a vtipu.

Záleželo jí tedy i na tom, aby i kněží byli připraveni k boji se všemi potměšilými nepřáteli. A ovšem poznala hned, že takový boj může sváděti k osobní ješitnosti, která odvádí pozornost od vlastního. K takovým se obrací s touto výtkou:

„Vidím, že se věci chápete s domýšlivostí a samolibostí a proto i s hořkostí. Chcete nejenom hájiti pravdy, nýbrž i svého mínění a své cti: potíráte nejen lži, nýbrž i osoby, které jsou proti vám. Vy zkrátka hledáte sebe a nikoliv jen a jen cti Boží.“

O POKÁNÍ.

Takto vylíčila nám obraz hříchu:

„Zdalo se mi, že vidím místo, které bylo velmi veliké a jako by bylo blíže denního světla. Bylo to jako obraz města z našeho dílu světa. Náhle se mi ukázala strašlivá podívaná. Viděla jsem křižovati Pána Ježíše Krista. Třásla jsem se na všech údech, neboť byli to vesměs lidé z naší doby. Bylo to mnohem horší a strašlivější mučení Páně než za doby židovské. Díky Bohu, byl to jen obraz!

Takto, pravil mi Vůdce, činili by teď s Pánem, kdyby mohl ještě trpěti!

K svému zděšení spatřila jsem při tom velmi mnoho lidí, které jsem znala; dokonce i kněze. Přčetnými řadami a proudy tíhli k tomu místu ti, kteří kráčeli ve tmách. Také jsem spatřila své pronásledovatele, jak by se mnou zacházeli, kdyby mě dostali do své moci. Mučením by mne nutili, abych lžemi potvrdila jejich zvrácené mínění.“

Ve svých viděních o hříchu nabyla některých poznání, která by se měla připomínati bez ustání.

„Všecko“, pravila, „co člověk myslí, mluví nebo koná, má v sobě cosi živoucího, co pracuje dále buď k dobru nebo ke zlu. Kdo tedy udělal něco zlého, nechť si pospíší, aby smyl svou vinu lítostí a vyznáním ve Svátosti Pokání, ji-

nak jen stěží zabrání následkům zla v celém jeho rozvoji, nebo jim nezabrání už vůbec.

To jsem nejednou pocítila na své kůži u nejednoho člověka, jehož stíhaly nemoce a utrpení, a v nejedné obci, na níž nebylo požehnání, a vždycky bylo mi ukázáno, že za neodpykanou a nesmířenou vinou vlekou se účinky neodhadnutelné.“

Později k tomu dodala:

„Viděla jsem, že trestání některých hříšníků až na pozdních potomcích jest cosi přirozeně nezbytného, právě tak jako působení kletby, která spočívá na nespravedlivě nabytém statku, nebo bezděčná ošklivost před místy, na nichž byly spáchány veliké zločiny. Všechno to vidám tak přirozeným a nezbytným jako že požehnání žehná a svaté posvěcuje.“

Zvláště veliké utrpení počalo na ni doléhati v předvečer slavnosti Nejsvětější Trojice, kdy se končí čas velikonoční a s ním i čas obvyklých zpovědí. Vypravovala:

„Zpozorovavši, že tak mnozí chodí ke svaté zpovědi po špatné přípravě, obnovila jsem svou modlitbu k Bohu, aby ráčil na mne dopustiti nějaké utrpení pro jejich polepšení.

I počalo se mé utrpení zvenčí. Bylo to, jako by na mne dopadaly jako šípy jemné paprsky bolesti a to trvalo stále bez přestávky. Posléze v noci vzplanuly ve mně bolesti tak zlé, jakých jsem jak živa nepocítila. Začínaly se kolem srdce, o němž se mi zdálo, že to jest stažené klubko bolestí, ponořené do plamene. Od tohoto ohně, který byl jedinou řezavou a bodavou bolestí, rozlévaly se paprsky bolesti vše-

mi částmi mého těla do kostí a až do špiček prstů, nehtů a vlasů. Pociťovala jsem jaksí, že tyto bolesti vycházejí z určitého ohniska a zase se tam vracejí. Nejprve jsem pociťovala, že vycházejí od srdce do rukou a nohou a obíhají kolem hlavy a odtud se vracejí zase k srdci; tyto jízvy byly jejich hlavními hnízdy. Až do dvanácti hodin v noci přibývalo těchto muk stále s větší silou. Bděla jsem při tom, byla jsem všecka zalita potem a nemohla jsem se ani hnouti. Měla jsem tu jedinou útěchu, že podle hlavních hnízd těchto bolestí, které mě všecku drtily, měla jsem temnou představu, že jimi jest naznačena podoba Kříže.

O dvanácté už jsem nebyla s to, abych to déle snášela, i obrátila jsem se jako pravá řeholní dcera na svého svatého otce Augustina, úpějí k němu prostými slovy:

„Ach, milý otče Augustine, slíbil jsi mi úlevu, kdykoliv tě budu vzývati! Ach, shlédni přece na mou velikou bídu.

A opravdu, světec mne neoslyšel. V tu chvíli stál u mne, překypuje láskou. Řekl mi, proč trpím, a že mi nemůže odejmouti těchto bolestí, poněvadž je snáším, prožívajíc utrpení Ježíšovo. Ale útěchy že se mi dostane, a že jest mi trpěti ještě do tří hodin.

Pak jsem snášela svá muka nepřetržitě. Ale měla jsem při nich velikou vnitřní útěchu. Neboť jsem cítila, že trpím z lásky k Utrpení Ježíšovu a trpíc takto, činím zadost Boží spravedlnosti za své bližní. Cítila jsem, že pomáhám. A pociťujíc to, uzavřela jsem do tohoto utrpení vše, co jsem měla na srdci, a tak jsem rozmno-

žovala a využívala milostí náměstného utrpení, oddaně důvěřujíc v milosrdenství nebeského Otce.

Ale svatý Augustin ještě mi řekl, abych si vzpomněla, že před třemi roky na Svatou Trojici ráno téměř jsem umírala a tu se mi zjevil můj nebeský Ženich, který mi dal na vybranou, chci-li umřítí a trpětí ještě v očištění, či chci-li ještě dále žítí v bolestech, a já že jsem odpověděla:

V očištění, o Pane, nic bych nepomohla svými bolestmi. Není-li to tedy proti tvé vůli, dovol mi, abych všechna muka ještě jednou znova prožívala, jen když tak aspoň jediné duši nějak pomohu!

A ještě mi připamatoval, že tehdy, když po prvé jsem úpěnlivě prosila o smrt, splnil Spasitel druhou mou prosbu, abych dále totiž žila v mukách.

Po tomto napomenutí mého svatého rádového otce rozpomněla jsem se určitě na onen slib. Pak klidně a s díky na rtech trpěla jsem nejstrašlivější muka po ten čas, který mi ještě zbýval do tří hodin.“

Z toho, co dosud bylo zde podáno, zajisté stále jasněji vystupuje její nadpřirozená láska k Církvi a ke všem jejím údům, za něž chtěla trpětí až do posledního dechu. Chtěla-li trpětí, bylo jí toto utrpení dáno jak tělesně, tak duševně. Musila vidět ty, za které trpí, v celé jejich bídě. Musila vidět hříchy v celé ošklivosti, které lidé svými obyčejnými smysly nemohou ani pochopiti. Netrpěl totiž náš Pán na kříži jen tím, co mu činili katané, nýbrž především trpěl tím, že viděl nesmírnou ohavnost všech

hříchů, které budou páchány až do konce času. Proto musila se na tyto hřichy dívat i Anna Kateřina Emmerichová. A neviděla jich jen tak, jako si představujeme něco pomyslného, jako mátohy v mlhách, nýbrž viděla je s krutou a bolestnou přesností. To ji pronásledovalo až do její smrti. Jen malé ukázky z těchto věcí poskytuje nám její životopisec v tomto líčení, jež se začíná jejím vypravováním:

„Spatřím-li kajícíky, vídám hrozné obrazy a vyciřuji z nich živě, jak jest třeba se za ně modlití.

Tak vídám kajícíky, kteří vyplivnou hada, ale záhy na to ho zase spolknou a to často ještě už před svatým přijímáním. Ty, kteří zamlčí hřichy, vídám s přeohyzdným obličejem a vedle nich vídám ohavné zvíře, které je drápy drží za prsa. Zpovídají-li se osoby, žijící v hříšném poměru, našeptává jim nějaká postava, jak jsem nejdou viděla, do ucha, aby nic neprozradily. Jiné vídám, jak při zpovědi k sobě tisknou obludu s dračím tělem.

Vždycky jsem viděla, že ošklivá zvířata, jako na příklad červi a některé druhy hmyzu, rodí se z hříchů a jsou obrazy hříchů. U lidí, kteří skrývají v sobě tajné hřichy, avšak na venek se dělají zbožnými a cudnými, vídám někde seděti ošklivá zvířata; někdy vedle nich, nebo na jejich šatech, nebo pod jejich šaty; a vídám je, že se s nimi tajně mazlí a je živí. Taková zvířata jsem viděla u lidí nejdou tak zřetelně, že jsem jim je už už brala; ale vzpomatovala jsem se, když se mi divili.“

Majíc žaludek úplně prázdný, často i něko-

lik dní zvracela, aniž co vydávala. Tím upadala do mdlob, za nichž se podobala mrtvole, a při tom si často bezděky povzdechla:

„Hříchy musí ven! Nezbývá, než se z nich vyznati!“

A objevilo se, že brala na sebe tato muka, aby zabránila svatokrádežným zpovědím. —

Masopustní dny byly jí každoročně dobou strašlivého utrpení. Tu ani nevycházela z muk pro hříchy v těch dnech páchané.

„Vidím“, pravila, „všechnu ohavnost prostopášnosti, dokonce i myšlenky a vnitřní zlobu srdcí, nástrahy d'áblovy, klesání, kolísání, matení duší a jejich pád. Vidím, že má d'ábel všude prsty, i nezbývá mi než běhati, páditi, nastavovati své tělo, domlouvati, obracet se k Bohu a nabízet se k trestu. A mimo to vidím potupu, kterou ti blázni zahrnují Vykupitele, mého Spasitele. Vidím jej rozdrásaného, zkrvaveného a poplivaného. Vidím radovánky, zdánlivě nevinné, v jejich děsné nahotě a v jejich následcích. Děsem i soucitem puká mi srdce, z utrpení přecházím do utrpení, abych tomu i onomu hříšníku vyprosila čas i milost k pokání. To vídám mezi lidmi světskými i mezi kněžími, a zvláště hříchy kněžské mučí mne nejvíce. Posléze byla jsem tak strhána, že už jsem nemohla dále, i prosila jsem úpěnlivě svého anděla strážného, aby pohnul k přispění strážné anděly rozličných lidí, kteří mne ještě velmi dojímali.“

Tak tedy trpěla za údy Církve bojující. Tím však nebylo její utrpení skončeno. Musila trpěti za všechno, zač jen trpěti lze. A lze trpěti ještě za Církev trpící.

Netrpěla za nic, čeho neviděla a čeho neznala. Bylo slušno a spravedливо, aby to, zač trpěla, také viděla a znala. Proto právě tak, jako viděla a znala Církev bojující, viděla a znala též ohromnou a pro nás tak tajemnou oblast Církve trpící.

Viděla očistec. Konala tam ve vidění mnohé pouti a byla tam jako doma. Její vypravování o očistci mohlo by se nazvati nejmohutnější básní, kdyby totiž báseň byla dílem původu nadpřirozeného. Tím lze snad aspoň přibližně naznačiti velkolepost jejího vypravování o očistci. Větší však cenu než tato velkolepost má to, že přiblížila očistec našemu poznání a spojila nás s ním. Ukázala, jak Církev bojující jest s Církví trpící těsně a nerozlučně spojena jako jediný celek.

Její utrpení bylo utrpením smírčím a utrpení duší v očistci i utrpení za tyto duše v očistci jest dokončením pokání za jejich hříchy.

Utrpení, které jest obětováno za duše v očistci, jest obětováno nejlépe a nejvýhodněji. Dokud jsou v očistci, nemohou ovšem duše pomoci ani sobě, ani jiným. Jsou úplně bezmocny. Jakmile však modlitbou a smírčím utrpením lidí žijících jsou zkrácena jejich muka, takže dříve jsou vysvobozeny a vcházejí do nebe, jsou zavázány vděčností těm, kteří se za ně modlili a trpěli, a tehdy už se jim mohou odměniti tak jako duše blažené. Právě proto modlitba a utrpení za duše v očistci jsou hřivny nejlépe uložené. A tomu nás učí právě Anna Kateřina Emmerichová.

Takto si povzdechla na den všech věrných zemřelých:

„Ach, duším v očistci jest trpěti toliko pro jejich nedbalost, pro pohodlnou zbožnost, pro nedostatek horlivosti pro Boha a spásu bližního! Jak jim pomoci, ne-li láskou, jež za ně učiní zadost, obětujíc za ně úkony těch ctností, kterých samy v životě zvláště zanedbaly! Svátí v nebi nemohou se už za ně káti a činiti zadost. To mohou očekávati jen od dětí Církvě bojující. A jak velice po tom touží! Vědí, že ani jediná dobrá myšlenka, ani jediné opravdové přání, které se v živém člověku zrodí k vůli nim, nemine se účinku. A přece jak málokdo se o ně stará!“

O to se starala především sama, dávajíc příklad po celý svůj život. Vždy si však byla vědoma mimořádné moci, která jest dána kněžím. Pravila:

„Kněz, jenž se modlí breviř zbožně s tím úmyslem, aby napravil, co duše v očistci promeškaly a zač ještě se mají káti, dovede jim poskytnouti neuvěřitelné útěchy.“

Při této příležitosti znovu ukázala velikou sílu a moc kněžského požehnání, které působí nejen na zemi, nýbrž proniká až do očistce:

„Ano síla kněžského požehnání proniká až do očistce a jako rosa nebes občerstvuje ty duše, kterým toto požehnání v silné víře se posílá.“

Stěží může něco povznéstí vědomí o důstojnosti kněžského stavu a úkonů kněžských než toto potvrzení o tak zázračné síle kněžského požehnání. Tvrдила zcela určitě:

„Kdo by to vše viděl tak jako já, jistě by pomáhal, jak by mohl.“

Vypravovala pak o opuštěnosti duší v očistci:

„Jsem-li v očistci, nevidám tam mimo svého Vůdce nikoho, kdo by je navštívil. Zato však vidám tu a tam v dálce na zemi jednotlivé poustevníky, řeholníky a žebráky, kteří modlitbou a umrtvováním pracují pro duše v očistci. Tento očištec jest očištcem Církve katolické. Sekty jsou tam odděleny tak jako zde a trpí mnohem více, nemajíce na zemi nikoho, kdo by se za ně modlil a kdo by za ně dával na mši svatou.“

Tím lépe mohla tedy ukázati, co jest povinností katolíků:

„Viděla jsem, jak z pokladů Církve a z lásky jejích údů se zázračně pomáhá duším. A to vše bylo opravdovým napravením a doplněním jejich nedostatků. Milosrdenství neukřivdilo spravedlnosti a spravedlnost neukřivdila milosrdenství, ač přece obojí jest stejně veliké.

Viděla jsem různé způsoby očišťování a zvláště jsem viděla, jak jsou trestáni oni pohodlní, za pecí sedící kněží, kteří říkají: Spokojím se s malým místečkem v nebi, modlím se, sloužím mši svatou, zpovídám. —

Za to jsou odsouzeni, aby cítili nevýslovná muka a touhu po dobročinných skutcích a aby viděli před sebou všecky duše, jež byly bez jejich pomoci, a aby nečinně seděli s drásající touhou pomáhati a pracovati. Veškerá jejich lenost se promění v duševní muka, jejich klid v netrpělivost, jejich nečinnost v okovy. A žádný z těchto trestů není toliko pociťován, nýbrž všecky mají kořen svůj ve zlu, právě tak jako nemoc, což jest nejen pochopitelné, nýbrž hodno obdivu.“

Pro poučení prozradila též výměru trestu kteréhosi kněze:

„Spatřila jsem kněze, který zemřel včera o deváté večer a byl velmi zbožný a dobročinný. Ale přece přišel na tři hodiny do očistce, poněvadž promařil čas rozličnými žerty. Měl tam vlastně přijíti na několik let, jeho vysvobození bylo však urychleno důvěrnou modlitbou a mnoha mšemi svatými. Dívala jsem se na jeho muka tři hodiny a když jich byl zbaven, viděla jsem něco, co mi bylo k smíchu, jako by totiž pravil k andělu: Teď vidím očitě, že i andělé oklamou člověka. Byl jsem přece sem odsouzen na tři hodiny a zatím jsem tu byl tak dlouho, tak dlouho!“

Účinek mše svaté za duše v očistci vylíčila v tomto obraze:

„Byla jsem také v četných kostelích a u kněží a obstarávala jsem mše svaté a pobožnosti. Bylo nutno, aby se za jisté duše sloužilo sedm mší, a nevím už, proč se nesloužily. Když se pak sloužily, viděla jsem, jak přiletují k oltáři duše celé temné, ponuré a opuštěné. Mluvily tak jako hladovějící: Tak dávno nebylo nám dáno pokrmu! — Myslím, že to byly fundace, na které se zapomnělo.

Zrušení fundačních mší svatých jest, jak to vídám, nevyličitelnou krutostí a okrádáním nejubožejších chudáků.“

Líčí pak svou osamělost na těchto cestách:

„Viděla jsem, že po mých cestách kráčí pramálo žijících osob nebo vůbec nikdo. Než potkávaly mě duše, andělé a svatí, a také jsem uzřela nejeden účinek modlitby.“

A jako by to bylo odměnou za tuto její námahu, hned nato dodala:

„V těchto dnech přivlekla jsem také k zpovědi a do kostela mnoho lidí, kteří nebýti toho, nebyli by bývali přišli.“

PROTIVENSTVÍ A ZKOUŠKY.

Nyní následuje řada obrazů, které znázorňují jednak tresty za staleté hříchy, jednak zkoušky, kterým jest Církev vydána. Doba, kdy tyto věci se měly nebo mají státi, není určitá, jako vůbec čas ve viděních nebývá udáván vůbec nebo jen v náznacích, které jsou srozumitelné pouze tehdy, dospějí-li věci k svému uskutečnění.

Jest známo, že mnohé předpovědi mají platnost podmíněnou a jejich částečné nebo úplné vyplnění může býti urychleno nebo oddáleno podle toho, jak se zachovají lidé. Bývají to výstrahy nebo hrozby, podobně jako výstraha Jonášova o zkáze Ninive. Poněvadž se ninivetští včas obrátili, nebyla hrozba splněna. Podobnou platnost mají i vidění Anny Kateřiny Emmerichové o posledních časech.

Tato vidění se týkají různých dob, ale mají tu vlastnost, že se v nich spojuje přítomnost s budoucností. Tak na příklad pravila toto:

„Měla jsem zase vidění o veliké bídě tady u nás i ve vzdálených krajích. Bylo to, jako bych viděla, jak se duchovenstvu přikazuje, aby od něčeho upustilo, čehož však nemohlo učiniti.

Viděla jsem mnoho starých kněží a několik starých františkánů, avšak neoděných řádovými rouchy, a zvláště jednoho staříckého duchovního plakati opravdu usedavě. Viděla jsem, že také několik mladých kněží plakalo s nimi. A

viděla jsem jiné, mezi nimiž byli všichni vlažní, kteří k té ničemnosti radostně přivolili. Viděla jsem, jak staří věrní s velikým zármutkem se podrobovali rozkazu a zavírali kostely. Viděla jsem mnoho jiných zbožných lidí ze sedláků i občanů, kteří se k nim přidružovali.

A bylo to, jako by se lidé dělili ve dvě strany, ve stranu dobrých a ve stranu zlých.“

Její životopisec se domnívá, že se toto vidění týká doby, ve které sama žila, neboť tehdy byl také veden boj proti katolické víře podobnými prostředky. Ale není pochyby o tom, že takový výklad by byl příliš úzký a že toto vidění, týkalo-li se skutečně doby jejího života, týká se mimo to ještě něčeho jiného.

Po velkém utrpení, které snášela za Církev, vypravovala:

„Při tom viděla jsem obraz velikého chrámu s vysokou uměleckou věží, který stál ve velikém městě u široké řeky. Patronem kostela byl svatý Štěpán, a spatřila jsem vedle něho ještě jednoho světce, který byl umučen po něm. I uviděla jsem kolem tohoto kostela množství vznešených lidí, mezi nimiž bylo několik cizinců se zástěrami a lžícemi, kteří tam cosi kutili, jako by byli posláni, aby zbořili kostel, pokrytý břidlicí, i s jeho uměleckou věží.

K nim se přidružili rozliční venkované; mezi nimi byli i kněží, ba dokonce i řádoví duchovní.

Z toho mě pojal takový zármutek, že jsem řekla svému Ženichovi, aby přece pomohl. Vždyť svatý František Xaverský dokázal přece s křížem v ruce všecko. Nuže, ať tedy On nedopustí, aby tu zvítězil nepřítel.

Takto se pomodlivši, spatřila jsem, jak do tohoto chrámu vešlo patero obrazů lidí, z nichž tři byli oblečeni do starých těžkých paramentů, jako by byli kněží, a dva byli mladíci duchovní, jako by teprve povolání. Zdálo se, že přijali Tělo Páně a že jsou povoláni, aby vzbudili nový život.

A opravdu, nenadále vyšlehl z věže plamen a zahalil celou střechu, takže se zdálo, že všecko neodvratně shoří. I vzpomněla jsem si na širokou řeku, která s jedné strany obtékala město, nebudou-li snad hasiti ohně vodou z této řeky. Ale plameny popálily přemnohé z těch, kteří přiložili ruce k bourání kostela a rozehnaly je, kdežto kostel byl zachován.

K této záchraně, jak mi byla zjeveno, dojde až po veliké bouři, která se blíží. Požár, který byl hrozný, věstil především veliké nebezpečí, a pak nový lesk v Církvi po bouři. Ničení Církve začali tam nejprve ve školách, vydávajíc je na pospas nevěře.

Viděla jsem, jak od půlnoci se žene veliká bouře. Stahovala se polokruhem kolem města s vysokou věží a šířila se na západ. Na nebi daleko široko nad četnými městy spatřila jsem boje a krvavé pruhy. I poznala jsem, že Církvi nastávají bědy a žal bez konce.

Protestanté počínají všude útočiti na Církev. Ale sluhové Církve jsou tak líní a neužívají své kněžské moci! Vidouc to, nemohla jsem se ubránití usedavému pláči.“

K tomu podotýká Poutník:

„Vypravujíc to, plakala a vroucně prosila Boha, aby byla ušetřena těchto obrazů. Také

plakala nad tolika stádcí bez pastýřů a vybízela k modlitbě, k pokání a k pokoření, aby aspoň něco z těch nastávajících bēd bylo odvráceno.“

Toto vidění se tedy dob jejího života určitě netýkalo. Její životopisec připouští otázku, týkalo-li se snad války roku 1866, tedy čtvrt století po její smrti. To ovšem by rovněž bylo příliš málo odůvodněno. Nelze se zajisté domnívati, že veliké vidění se týká malých věcí. Čas ovšem ani tu dosud určití nelze.

Další její vidění tohoto druhu se už zřejmě dotýkají dob, které buď již jsou tím, co se nazývá posledními časy, anebo před těmito posledními časy bezprostředně předcházejí.

Tato vidění nejsou jediná, která jsou známa, a doplňují se s viděními jiných osob, i takových, které Církev prohlásila za blahoslavené a svaté. Jest zajímavo, že tato vidění, pocházející z různých dob, se navzájem doplňují, poněvadž každé z nich obsahuje jiné podrobnosti, ale nikde si neodporují. Tyto věci nezavazují k víře, neboť jejich splnění jest toliko podmíněné, přece však jsou svrchovaně vážným napomenutím a výstrahou a bylo by možno odvrátiti nejednu velikou pohromu, kdyby lidé učinili včas to, co jest nutno, nebo kdyby včas zanechali toho, co jim může tuto pohromu způsobiti.

Hlavní a závazná předpověď těchto věcí jest obsažena ve Zjevení svatého Jana čili Apokalypse. Proto Anna Kateřina Emmerichová, jejíž vidění postupovala podle pořadu církevního roku, měla tato vidění hlavně na jeho svátek a ve dnech následujících. Tak roku 1819 na svátek svatého Jana Evangelisty spatřila římskou

Církev zářící sluncem, po celý oktáv tohoto svátku měla pak ustavičně vidění o Církvi. Poutník zachránil aspoň zlomky z velkolepého okruhu těchto vidění:

„Viděla jsem“, pravila, „chrám svatého Petra a nesmírný dav lidí, kteří jej bourali. Ale také jiné lidi, kteří jej zase opravovali. Od podavačů táhly se řady celým světem, i divila jsem se té souvislosti. Ti, kteří bořili, vytrhávali veliké kusy a mezi těmito bylo zvláště mnoho bludařů a odpadlíků; měli bílé, modře vroubené zástěry s kapsami, za pasem zednické lžíce, a bořili jako podle předpisu a pravidla. Jinak byli oděni rozmanitě a byli mezi nimi lidé velicí a tlustí, hodnostáři ve stejnokrojích a s hvězdami, kteří však sami nepracovali, nýbrž jen označovali zednickou lžící místa, kde a jak trhati. K mému úžasu byli mezi nimi i katoličtí kněží. Někdy, nevědouce honem, jak se do toho pustiti, přicházeli si pro radu a poučení k jednomu z jejich středu, jenž měl velikou knihu, jako by v té knize bylo vypsáno, jak jest chrám postaven a jak jej zbořiti. A pak zase přesně označili zednickou lžící místo, které se mělo strhnouti, a v tu chvíli bylo strženo. Bořili zcela klidně a jistě, ale též bázlivě, tajně a podloudně. Papeže viděla jsem na modlitbách a kolem něho pokrytecké přátele, kteří často dělali pravý opak toho, co poroučel. Spatřila jsem malé černé světské chlapisko v plné práci proti kostelu.

Zatím, co kostel byl takto na jedné straně bořen, byl na druhé straně zase budován, ale s úsilím velmi malým. Spatřila jsem velmi mnoho duchovních, které jsem znala. (Z našeho

generálního vikáře měla jsem velikou radost. Nedal se zmásti, chodil mezi ty, kteří bořili, a poroučel, čeho bylo třeba k zachránění nebo opravení. Také jsem viděla, jak můj zpovědník velikou oklikou vleče tam balvan.) Jiné jsem viděla, jak se lenivě modlí brevíř a jak za modlitby přinášejí pod pláštěm třebas kamínek nebo jej podávají jiným. Nikdo, jak se zdálo, neměl důvěry ani chuti k této věci, ani nebyli poučeni, ba ani nevěděli, co se to vlastně děje. Byla to bída! Už celá přední část kostela byla stržena a už stál pouze svatostánek.

Byla jsem velmi zarmoucená, i myslila jsem na to, kde že vězí muž, oděný červeným rouchem a s bílou korouhví v ruce, kterého jsem jindy vídala na kostele a ochraňovati ho. A v té chvíli jsem spatřila vznešenou ženu, ubírající se po velikém náměstí před kostelem. Držíc si široký plášť na obou ramenou, vznesla se pomalu do výše. Postavila se na kopuli a roztáhla plášť, který se třpytil jako zlatý nad celým kostelním prostranstvím. Ti, kteří bořili, právě ustali. I chtěli zase pokračovati v boření, ale nikterak se nemohli přiblížiti k prostranství, krytému pláštěm. Zato na druhé straně se k nesmírné činnosti vzchopili ti, kteří kostel obnovovali. Přicházeli stařečkové, zchromlí a zapomenutí a mnoho silných mladíků, duchovních i světských, žen i dětí, a záhy byl kostel úplně dostavěn. Pak jsem viděla přicházeti nového papeže s procesím. Byl mladší a mnohem přísnější předešlého. Víтали ho velmi slavnostně. Zdálo se, že přichází proto, aby kostel posvětil. Ale slyšela jsem hlas, že nového posvěcení není tře-

ba, neboť schránka s Nejsvětější svátostí byla zachována. Měla se právě konati dvojí církevní slavnost, obecné jubileum a obnovení Církve. Dříve, než se počala slavnost, dal papež poučení svým lidem, kteří pak ze shromážděných vyloučili a bez jakéhokoliv odporu vypudili množství vznešených i prostých duchovních. I viděla jsem, že odcházejí ze shromáždění, pukajíce hněvem a reptajíce. Pak papež vzal do svých služeb lidi úplně jiné, jak duchovní, tak i světské. Potom se začala práce v chrámě svatého Petra. Ti s bílými zástěrami pracovali pak opatrně a potichu dále, bázně číhajíce, až by ti druzí se nedívali.

Když opět jsem spatřila chrám svatého Petra, stál na jeho vysoké kopuli Michael, svítě svým krvavým rouchem a drže v ruce velikou korouhev válečnou. Na zemi zuřil lity boj. Zelení a Modří bojovali s Bílými a tito Bílí, nad jejichž hlavami stál rudý ohnivý meč, už, jak se zdálo, prohrávali. Ale nikdo z nich nevěděl, proč bojují. Chrám byl všecek krvavý, právě tak jako Anděl, a bylo mi řečeno, že se omývá krví. Čím déle trval boj, tím více mizela krvavá clona s chrámu, který prosvítal stále jasněji. A tu Anděl sestoupil na zemi, přidal se k Bílým a často pak viděla jsem ho v čele všech shluků. I roznítili se podivuhodnou statečností ani nevědouce, kde se v nich vzala. Byl to Anděl, který bil do nepřátel, takže na všech stranách se dávali na útěk. Teď, když Bílí vítězili, ohnivý meč, který se nad nimi vznášel, zmizel. Za boje ustavičně k nim přebíhaly tlupy nepřátel a jednou přeběhl zástup náramně veliký. Nad bojujícími se ukázaly ve vzduchu také zástupy světců,

z nichž každý jinak cosi jiného ukazoval a dával znamení rukou, přece však byli všichni ovládáni a vedeni jedním a týmž duchem.

Když Anděl sestoupil se střechy chrámu, spatřila jsem v nebi nad chrámem veliký zářící kříž, na kterém pněl Spasitel. Z jeho ran tryskaly na svět proudy zářících paprsků. Rány byly rudé se středem slunečně žlutým. Trnové koruny neměl, ale ze všech ran na hlavě tryskaly do světa vodorovné paprsky. Z rukou, z boku a z nohou tryskaly paprsky barev duhových a dělily se ve vlasové praménky, nebo se také spojovaly po několika a letěly celým světem do měst, vsí i domů. Viděla jsem, jak na různých místech nablízku i v dáli padaly na rozličné umírající a jak vpíjely duše, které po jedné z těchto barev vnikaly do rány Kristovy. Paprsky z rány v boku se však řinuly přebohatým a širokým proudem na chrám, stojící dole. Chrám těmito paprsky všecek zářil, a viděla jsem, že tímto proudem vchází do Krista většina duší.“

Z tohoto posledního odstavce jest patrné, že tento boj nebude bojem lidským, nýbrž bojem Božím, po němž bude následovati vítězství Kristovo. A jest tu ukázáno, kde v těchto dobách bude možno nalézt pomoc, totiž v pěti svatých ranách a v Nejsvětějším srdci Páně. Bylo by tedy možno v tomto vidění spatřovati důkaz o neomylné prozřetelnosti Církve, která dlouho již připravuje a zvelebuje úctu k božskému Srdci Páně, aby připravila svým dítkám bezpečné útočiště v dobách veliké bídy.

Viděla však Anna Kateřina Emmerichová, že právě tak jista jako přímá cesta do ran a

do srdce Ježíšova jest cesta srdcem jeho Matky. Hned totiž po těchto slovech pokračovala takto:

„Viděla jsem též na nebi vznášeti se rudé, zářící srdce, z něhož se řinul proud bílých paprsků do rány v boku a jiný proud paprsků se rozléval z něho na chrám a na mnohé kraje. A tyto paprsky vpíjely četné duše, které pak srdcem a pruhem paprsků vstupovaly do boku Ježíšova. Bylo mi řečeno, že toto srdce jest Maria.

Mimo tyto paprsky viděla jsem řebříky, spuštěné ode všech ran k zemi, některé však až k zemi nedosahovaly. Tyto řebříky měly rozmanité tvary, byly úzké i široké a měly příčle buď blízko nebo daleko od sebe. Stály po jednom nebo i po několika vedle sebe. Byly barev očišťovacích, tmavé i světlejší, šedé a směrem nahoru stále se jasnící. Viděla jsem po nich lopotně vylézati mnoho duší. Některé vystupovaly rychle, jako by jim někdo stále pomáhal, jiné se hrnuly v nepořádku a proto často spadly na příčle nižší a některé spadly úplně do tmy. Proti radostné podívané na to, jak paprsky samy vpíjejí duše, byla podívaná na toto klopotné vylézání velmi dojímavá. Zdálo se, že ty, které vystupovaly tak, jako by jim někdo pomáhal, byly Církvi bližší než ty, které klopýtaly o překážky a pak uvázly a čekaly, nebo opuštěny padaly.

Také jsem viděla, že mnoho duší těch, kteří zůstali v boji, se pustilo do těla Kristova jedna každá svou cestou.

A za křížem v dalekých hlubinách nebes spatřila jsem spousty obrazů, které stále ve větších dálkách představovaly přípravu díla vy-

koupení, kterých však nelze mi vysloviti. Bylo to jako zastavení na cestě, po níž se ubírala Milost Boží dějinami světa až do svého naplnění ve vykoupení.“

Po těchto obrazech, které se vznášely mezi nebem a zemí, spatřila opět účinek tohoto díla na zemi. Nejvzácnějším dílem bylo sjednocení Církve.

Vypravovala pokračujíc:

„Když boj na zemi byl dobojován, chrám i anděl zběleli a zaskvěli se. Anděl zmizel. Také kříž zmizel a na jeho místě stála na chrámě veliká skvoucí Paní a rozprostřela přes něj svůj zlatý, blyskotavý plášť. Při službách Božích bylo viděti, jak druh s druhem se smiřuje a před ním se pokořuje. Viděla jsem, jak biskupové a pastýři přicházejí k sobě a vyměňují si knihy a sekty poznaly Církev ze zázračného vítězství a ze světel zjevení, která, jak na vlastní oči viděly, na ni zářila.

Vidouc toto sjednocení, pocítla jsem hluboce blízkost království Božího. Pozorovala jsem v celé přírodě jas a vyšší život a ve všech lidech vyšší pohnutí jako v dobách krátce před narozením Kristovým a cítila jsem blízkost království Božího tak, že jsem byla nucena běžeti mu vstříc a vítati je jáсотem.

Tak viděla jsem i přicházení Mariino, které jsem cítila už v jejích nejranějších předcích. Viděla jsem, jak se kmen jejích předků zušlechtoval pro tento jediný květ a pro žádný jiný. Viděla jsem ji přicházeti a nevypovím jak.

A právě tak jsem pocítovala, jak stále více se blíží království Boží. Viděla jsem, jak se při-

bližuje touhou mnoha pokorných, milujících, věřících křesťanů; touha je přitahovala. Viděla jsem, jak na zemi pastýři pásli stáda zářících beránků, a že všichni ti pastýřové byli pastýři toho, jenž sám jsa Beránkem, dal svou krev za nás, i byla v lidech láska a síla Boží opravdu bez konce.

Ale viděla jsem pastýře, které jsem znala a byli mi blízcí, kteří však nic z toho netušili. Toužebně jsem si přála probuditi je ze spánku.

Opravdu jsem se pak zaradovala, že Církev jest mou matkou a z dětských let se mi vynořila vzpomínka na našeho kantora, který říkával: Kdo nemá Církev za matku, ten nemá Boha za otce.“

V dobách, kdy se ukáže vítězství Církev, bude tedy blízko příchod království Božího, o jehož trvání nelze si ovšem učiniti představu a též mínění o tom jsou velice různá. Tento obraz jest doplňován obrazem Božího Města, nebeského Jerusalema.

Pokračovala:

„V kostele, který po přestálém boji všecek zazářil sluncem, spatřila jsem pak velikou slavnost. Viděla jsem do něho vcházeti mnoho procesí. Viděla jsem nového papeže, velmi vážného a přísného, který před touto slavností vyvrhl mnoho biskupů a pastýřů, poněvadž byli špatní. Viděla jsem, že tuto slavnost s nimi v kostele slavili zvláště svatí apoštolové. I spatřila jsem, že blízko jest vyplnění prosby: Příklad království tvé!

Pak se mi zdálo, že vidím, jak shůry sestupují na zem skvoucí nebeské zahrady a jak se na zemi spojují s místy, na kterých byl rozděl-

lán oheň; a jak dole všechno zaplavují prvotním světlem.

Nepřátelé, kteří uprchli z boje, nebyli pronásledováni, ale odloučili se.

Pak jsem viděla blyskotající ulici Božího Města, samý skvoucí palác, samou zářící zahradu, v nichž se pohybují nesčetné zástupy svatých, chválíce Boha a působíce na Církev.

V nebeském Jerusalemě není chrámu. Chrámem jest Kristus sám. Nad Městem Božím trůní Maria a nad ní Kristus a Nejsvětější Trojice. Z ní padá na Marii jakoby světelná rosa, která se od ní rozprašuje na celé Město Boží.

Pod Městem Božím viděla jsem chrám svatého Petra, i plesala jsem, že přes všechnu nedbalost lidí přece stále ještě přijímá shůry pravé světlo.

Viděla jsem cesty, vedoucí do nebeského Jerusalema, a viděla jsem svaté pastýře, kteří tam vedli dokonalé duše ze svých stád. Ale na těchto cestách nebylo příliš plno.“

To jest nejdleší souvislé vypravování o tom, co spatřila ve vidění z těchto věcí. Ale toto vidění nebylo poslední. V dalších viděních tohoto druhu spatřila vždy některé nové podrobnosti jako jednotlivá období.

Z dalšího vypravování jest patrné, jak i tato vidění jsou vnitřně spojena s její modlitbou a s jejím utrpením, jako by z nich vyplývala. To všechno, modlitby, utrpení, církevní rok a vidění, bylo takřka jediným nedělitelným celkem, ve kterém jakoby všechno vyrůstalo z jediného semene. Nové vypravování začala takto:

„Dnes bylo mi vykonati modlitby, uložené

mi předešlé noci. Nejprve byla jsem na mši svaté. —

Při tom jsem spatřila všecky chyby a nedostatky kněží i lidí světských a za to jsem ustavičně trpěla rozličné bolesti, které jsem za chybující obětovala Bohu, zakrývajíc mu tyto vady jeho ukřižovaným Synem, kdykoliv ho kněz při Mši pozdvihl, prosíc úpěnlivě a obětujíc se za ně.

To jsem učinila nejen zde u nás, nýbrž snad v tisíci kostelích, do nichž jsem byla přenášena se zázračnou rychlostí. Byla jsem ve všech katolických kostelích v Evropě i ve druhých dílech světa, ve kterých jsem vůbec kdy ve vidění byla. Co vše jsem spatřila, toho nelze vypsati ve dvou tlustých knihách. Tu a tam spatřila jsem také ještě lidi opravdu pobožné, ale většinou bylo viděti jen vlažnost. —

Ke konci těchto rozmanitých účinných modliteb spatřila jsem o polednách Svatopetrský chrám, jako by se vznášel nad zemí a jako by spěchalo mnoho lidí, aby se pod něj postavili a podepřeli jej. Viděla jsem malé i velké, kněze i lidi světské, ženy i děti, ba i staré mrzáky, kteří jej podpírali. Ten pohled mě naplňoval velikou úzkostí, neboť jsem viděla, že kostel na všech stranách hrozil sesutím. Základní zdi a celý spodek, jak se zdálo, se rozpadávaly. Ale tu lidé všude nastavili svá ramena a učinivše tak, byli všichni stejně velicí. Každý byl na svém místě. Kněží stáli pod oltáři, světští lidé pod pilíři a ženy pod vchodem. Všichni nesli tak nesmírná břemena, že jsem myslila, že budou jistě rozdrceni. Ale nad chrámem byla nebesa otevřena a viděla jsem kůry světců, kteří svými

modlitbami a zásluhami drželi kostel zpříma a pomáhali těm, kteří jej podpírali dole. Vznášejíc se ve vzduchu, byla jsem mezi obojími a vroucně jsem se modlila. Ale viděla jsem, že ti, kteří chrám podpírali, poponesli jej kus dopředu a že celá řada domů a paláců klesla před ním na zem, jako obilí na poli klesá před tím, kdo po něm kráčí. Pak byl chrám postaven na zem.

Tam jsem spatřila zase obraz jiný. Spatřila jsem nad chrámem svatou Pannu a kolem ní apoštoly a biskupy. Dole jsem spatřila veliká procesí a slavnosti. Viděla jsem, že zahrnutí byli všichni špatní biskupové, kteří se domnívali, že dokážou něco sami od sebe a kteří k své práci nepřijímali síly Kristovy z nádob Církve a svatých svých předchůdců. Místo nich byli přijati jiní. Viděla jsem, že shůry přicházela veliká požehnání a mnoho změn. Také jsem viděla papeže, který to všecko zařídil. Viděla jsem, jak se povznesli muži zcela chudí, prostí a také mladí. Mnozí staří duchovní, kteří sloužili špatným biskupům a tak ztratili Církev s očí, přicházeli o berlách jako chromí a polámání dnou, přivádění od dvou vůdců, a docházeli usmíření.“

Jindy podotkla ještě toto:

„Viděla jsem chrám svatého Petra, který byl zbořen až na kůr a hlavní oltář. Do kostela sestoupil Michael, opásán a ozbrojen, a svým mečem bránil mnohým pastýřům, kteří se tam drali. Zahnal je do tmavého kouta a tam pak dřepěli a dívali se na sebe.

Ta část kostela, která byla zbourána, byla za chvíličku zase vyplněna lehkým pletivem, že se bohoslužby mohly konati bez nesnází. Zatím

pak kněží i osoby světské z celého světa stavěli zvenčí kamenné zdi, neboť pevnými základy nemohli ničitelé otrásti.“

Zdá se, že tato dosavadní vidění se týkají dob těžkých protivenství a bojů, ve kterých Církev utrpí zprvu veliké škody, ale pak opět povstane k novému rozkvětu, který potrvá neurčitou dobu. Snad v této době nastane obrácení nevěřících a sjednocení s Církví.

O dalších věcech, které mají předcházeti příchod Syna Božího, Anna Kateřina Emmerichová už nemluví, či aspoň ne tak, aby z jejích slov bylo možno bezpečně to poznati. Přece však v následujících viděních má zmínky o věcech, které asi mají nastati jindy, nejspíše později, a také se jednou krátce zmiňuje o Antikristovi.

Tato vidění byla jí dáována, když se modlila, aby se důstojně sloužila a slavila mše svatá. Když se jednou takto delší čas modlila a její modlitba se skončila, dostalo se jí obsáhlého vidění, ve kterém jí bylo ukázáno, že tato Oběť jest onou mezí, u které se cesty lidí rozcházejí pro čas a pro věčnost. Podle stručného sdělení jejího životopisce viděla také, že Oběť přestane v době Antikristově.

Vypravovala ze svého vidění souvisle toto:
„Měla jsem veliké vidění o Církvi, ale už toho všeho nesvedu.

Viděla jsem Svatopetrský chrám a kolem něho množství krajin, polí, zahrad a lesů. Viděla jsem zástupy vrstevníků ze všech koutů světa i zástupy těch, které znám jednak osobně, jednak z vidění, kteří dílem vcházeli do chrámu, dílem však chrám míjeli a leckam se rozcházel.

V chrámě byla veliká slavnost. Nad chrámem se vznášel světlý oblak, po kterém sestupovali do chrámu apoštolové a svatí biskupové a shromažďovali se v kůrech nad oltářem. Mezi nimi jsem viděla Augustina a Ambrože a všechny ty, kteří obzvláště pracovali pro zvelebení Církve. Byla veliká slavnost a konala se mše svatá.“

A nyní začíná vypravovati něco zvláštního, totiž o knize, známé ze Zjevení svatého Jana. Tím by se mohla též naznačovati časová blízkost nahoře vylíčených událostí a příchodu Antikristova. Pravila:

„Tu uprostřed kostela spatřila jsem velikou rozevřenou knihu, k níž na širší straně byly přivěšeny pečeti tři a po každé užší straně po pečetech dvou. Kniha byla rozevřena nikoliv v prostředku, nýbrž více vpředu. Nahoře jsem spatřila Jana Evangelistu, i poznala jsem, že to jest kniha zjevení, která viděl na Patmu. Kniha ležela na pultu v kněžišti.

Než tato kniha byla rozevřena, přihodilo se něco, co jsem zapoměla. Je to škoda, tady je mezera.“

Tato mezera nedovoluje čtenáři, aby odhadoval časovou vzdálenost věcí dříve vylíčených a věcí těchto.

Pokračovala:

„Papeže v kostele nebylo. Byl ukryt. Myslím, že ani lidé v kostele nevěděli, kde jest. Ani už nevím, zda se modlil, či byl-li už mrtev.“

Tím by se naznačoval čas posledních dnů papežské moci na světě, po nichž má nastati poslední soud.

Pokračovala:

„Ale viděla jsem, že všem lidem, kněžím i světským, bylo poručeno, aby položili ruku na určité místo v knize evangelií, a že na mnohého z nich sestoupilo světlo, kterým byli poznamenáni, a které bylo od apoštolů a svatých biskupů. Ale také jsem viděla, že mnozí položili tam ruku jen tak ledabylo.

Pak jsem viděla, jak venku se všech stran přicházeli k chrámu židé, kteří chtěli dovnitř, ale ještě nemohli. Posléze přihrnulo se všechno to množství těch, kteří z počátku přijíti nechtěli. Byl jich nepřehledný dav.

Ale tu jsem spatřila, jak veliká kniha byla nenadále jako nadpřirozenou silou sklapnuta a zavřena.

Ještě jsem si vzpomněla, jak mi v klášteře jednou ďábel zhasil světlo a zavřel knihu.

A tu kolkolem v dálce jsem spatřila lítý a krvavý boj a zvláště na půlnoci a na západě jsem viděla boj nesmírný.

Byl to obraz veliký a velmi vážný.

Jest mi jen líto, že jsem zapomněla to místo v knize, kam bylo jim klásti prsty.“

V tom ovšem jest už spojitost s Apokalypsou nesporně zřejma. Ale tyto věci mají patrně býti až do určité doby skryty. To, že zapomněla, jak praví, na některé věci, které se mezi tím přihodily, jistě se nestalo nějakou lidskou náhodou.

V dalších jejích viděních se promítají obrazy z velikých bojů, již vylíčených, s obrazy protiventství jiných. Tato vidění nelze časově dosti dobře spořádati. Zdá se, že někdy viděla dříve věci, které se mají státi později, a naopak.

V době mezi srpnem a říjnem 1820 vypravovala toto:

„Vidím nové mučedníky, nikoliv v nynější době, nýbrž v budoucnosti, ale už je zřím pronásledovati.

Viděla jsem, jak lidé z tajné sekty ustavičně vylamují kameny z velikého chrámu, a viděla jsem u nich ohavné zvíře, které vystoupilo z moře. Mělo ocas rybí, tlapy lví a mnoho hlav, které kolem veliké hlavy tvořily korunu. Jeho tlama byla veliká a rudá. Bylo skvrnité jako tygr a mělo se velmi důvěrně k odpadlíkům. Nejednou leželo mezi nimi, zatím co pracovali; také chodívali za ním do brlohu, do kterého se někdy skrylo.

Zatím jsem viděla, jak tu a tam po celém světě mnoho dobrých zbožných mužů, zvláště duchovních, bylo mučeno, vězněno a utiskováno. I měla jsem dojem, že jednou z nich vzejdou noví mučedníci.

Když už byla zbourána značná část chrámu, takže stál už jen kůr s oltářem, viděla jsem, jak se tito ničitelé vedrali se zvířetem do chrámu a tam našli krásnou urostlou ženu. Zdálo se, že jest samadruhá, neboť chodila jen zvolna. Nepřátelé se jí velice ulekli a zvíře nemohlo dále ani krok. Sápalo se sice vztekle na ženu, jako by ji chtělo pohltnouti, ale žena se obrátila a padla tváří na zem. A teď jsem viděla, že zvíře pádilo zpět k moři a že nepřátelé se zmatečně rozprchli. Viděla jsem, že teď z dálky, na zemi a také nahoře na nebi, se blíží se všech stran k chrámu veliké kruhy. V prvním kruhu byli panici a panny, ve druhém manželové a

manželky všech stavů, králové a královny, ve třetím řeholníci a řeholnice, ve čtvrtém vojáci; v čele vojáků jsem spatřila jezdce, sedícího na šemíku; a v posledním kruhu byli občané a sedláci, z nichž mnozí byli na čelech poznamenáni červeným křížem. Zatím co se blížili, byli osvobozováni zajatí a utištění, i přidávali se k nim. Ale před nimi byli se všech míst sháňeni spiklenci a odpadlíci a byli, nevědouce ani jak, posléze sehnáni do jednoho zástupu, a byli dočista zmateni a do jednoho zatopeni mlhou. Ani nevěděli, co vlastně spáchali, ani co teď počítí, i vráželi do sebe hlavami, což, jak vídám, dělávají často. Když byli všichni v jednom zástupu, viděla jsem, že ustavše od boření chrámu, ztráceli se v kruzích.

Ale viděla jsem, že teď byl kostel znovu rychle zbudován a to v krásnějším lesku než kdykoliv dříve, neboť lidé ze všech kruhů podávali si kameny od jednoho konce světa až ke druhému. Když se kruhy na zemi blížily, odešel vnitřní kruh až do zadu za ostatní. Zdálo se, jako by tyto kruhy představovaly rozličná díla modliteb a kruh vojáků jako by představoval dílo války.

V tomto kruhu, tak se mi aspoň zdálo, byli přátelé a nepřátelé všech národů. Byli to vesměs takoví vojáci s takovými výložkami jako naši. Ale kruh nebyl uzavřen, nýbrž na půlnoc měl širokou temnou mezeru, jako otvor nebo sráz. Tam totiž padal do tmy příkrý sráz jako v ráji v oněch místech, kudy vyběhl Adam. Zdálo se mi, jako by se tam rozkládala temná země. Viděla jsem také, že část tohoto kruhu se

zastavila, nechtějíc ku předu, a všichni stáli, tísníce se a mračíce se na sebe.

Mezi všemi těmito kruhy spatřila jsem mnoho lidí, kteří prý se stanou mučedníky pro Ježíše. Neboť bylo mezi nimi mnoho zlých a přijde prý ještě jedno rozdělení.

Ale viděla jsem už kostel úplně obnovený a nad ním nahoře Beránka Božího, kolem něhož se vinul kruh panen s palmami, a dále pět kruhů nebeských zástupců právě tak jako na zemi se kolem chrámu vinuly kruhy pozemské. Tyto nebeské kruhy se blížily zároveň s pozemskými a také s nimi působily. Kolem Beránka stála čtyři posvátná apokalyptická zvířata.“

Zde jest důležitá zmínka o tom, že nastane ještě jedno rozdělení, což by naznačovalo, že doba po vítězství, kterého po velikých bojích dopřeje Bůh Církvi, nebude příliš dlouhá.

Ve velikonočním týdnu roku 1820 se jí dostalo vidění o nesmírné zkáze, kterou dle výkladu Schmögerova uvalila na Církev usnesení frankfurtská. Nezdá se však, že by tento příležitostný výklad úplně vyčerpával obsah a význam tohoto vidění, jehož platnost se patrně týkala též časů budoucích.

„Spatřila jsem“, vypravovala, „jak se na zeleném poli, zcela odloučen od jiných, shromáždil dav lidí; i učenci byli mezi nimi. A tu se objevil nový kostel, který je všechny pojal. Kostel byl okrouhlý, s šedou bání, a proudilo tam tolik lidí, že jsem nechápala, jak je kostel všecky pojal. Zdálo se, že tam je celý národ. Ale při tom kostel stále temněl a černal. A vše, co se v něm dalo, bylo jako černá pára. Tato temnota

vyrazila a všechna zeleň uschla, a mnoho obcí v okolí bylo zaplaveno čirou temnotou a suchem, a louka se široko daleko proměnila v temný suchopár. Poté jsem spatřila, jak několik hloučků dobře smýšlejících vyběhlo na tu stranu louky, kde bylo ještě zeleno a světlo.

Nejsem s to, abych popsala strašlivé, temné a usmrcující působení tohoto zjevu. Všecka zeleň uschla, stromy odumřely, zahrady spustly. A jak tomu bývá ve vidění, viděla jsem temnotu, působící do nesmírné dálky, a kamkoliv se přivalila, tam se táhl černý provazec. Ani nevím, kam se poděli všichni ti lidé, kteří vešli do toho kostela; bylo to, jako by ten kostel požíral lidi; černal stále více, až byl opravdu jako kovářské uhlí, a také se tak ošklivě loupal.

Pak, provázena jsouc třemi anděly, byla jsem dopravena na místo, zarostlé travou, které bylo ohrazeno zdí a bylo asi tak veliké jako hřbitov u nás za branou, a tam mě posadili na lavičku. Nevím, žila-li jsem, či byla-li jsem mrtva. Ale měla jsem na sobě dlouhý bílý šat. Největší z těch tří pravil:

Bohu díky! Teď jistě už bude tu svítiti slunce a trávník se zazelená!

Pak padalo, jako když prší, mezi mne a ten černý kostel cosi jako třpytivé perly a skvoucí drahé kameny, a jeden z mých průvodců mi poručil, abych je sesbírala. A opustili mne, nevím, zda všichni, či někteří. Pouze si vzpomínám, že z velikého strachu před černým kostelem jsem si netroufala sbírat drahé kameny. Ale když onen se ke mně vrátil a tázal se mne, zda jsem je sesbírala, a já jsem odpověděla, že

nikoliv, poručil mi, abych je sebrala ihned. A tak jsem se tam přikradla a našla jsem ještě tři kaménky s obroušenými hranami, podobné krystalům. Ležely v jedné řadě, jeden byl modrý, druhý jasně červený, jeden lesklý, průhledně bílý, a přinesla jsem je oběma druhým, menším průvodcům, a oni chodíce sem a tam, třeli je o sebe, z čehož vznikaly překrásné barvy a paprsky, všude se šířící, a kamkoliv vkročili, tam se trávník zazelenal a tam se šířilo světlo a život. Také jsem se strany pozorovala, jak se tmavý kostel stravuje. Také se nenadále vyhnul nesmírný zástup do jasného zeleného kraje k zářícímu městu. Na druhé straně černého kostela byla ještě noc a tma.“

Ještě obsáhlejším bylo další vidění, ve kterém byla jí ukázána všecka zkáza, kterou nevěra natropí v Církvi a příští obnovení. Při tom bylo jí oznámeno, že tato vidění obsahují sedm období. Ale když tato vidění vypravovala, už nebyla s to, aby určitěji vyznačila tato období, anebo které události a části vidění spadají do doby jejího života a které do doby pozdější.

„Spatřila jsem zemi“, vypravovala, „jako kotouč, pokrytý temnotami. Všecko schlo a odumíralo. Viděla jsem to v nesčíslných jednotlivostech na všech tvorech, na stromech, na keřích, rostlinách, květinách a na polích. Ano, zdálo se, že i voda v potocích, studnicích, řekách a mořích jest vyssávána, či že aspoň se vrací k svému původu, totiž do vodstva nad oblohou a kolem ráje. Ubírala jsem se po zpustlé zemi a viděla jsem řeky jako tenké čáry a moře jako černé propasti, uprostřed nichž bylo viděti už

jen úzké pruhy vod. Všecko ostatní bylo kalné husté bahno, ve kterém, jak jsem viděla, vězely všelijaké potvory a ryby a zápasily se smrtí. Obešla jsem takový kus světa, že jsem jasně rozeznávala mořský břeh, kde jsem jednou spatřila, jak byl potopen svatý Kliment. Také obce a lidi jsem spatřila v truchlivém a rmutném zmatku a zmaru. A viděla jsem, jak s obrazem vysychající a v poušť se obracející země rovnoměrně rostou temná díla lidí.

Spatřila jsem velmi mnoho hrůz úplně zevrubně. Poznala jsem Řím. Viděla jsem, jak Církev jest soužena a upadá uvnitř i zevně. Pak jsem viděla, jak se z několika krajin hrnou veliké zástupy na jedno místo a jak všecko vzplánilo bojem. Uprostřed mezi nimi jsem spatřila velikou černou skvrnu, jakoby nesmírnou díru, a jak bojujících kolem ní stále ubývalo, jako by zcela nepozorovaně do ní padali.

Zatím jsem spatřila, jak uprostřed této zkázy dvanácte lidí, rozprášených do nejrozmanitějších krajin a nevědoucích o sobě, přijímalo paprsky živoucích vod. Viděla jsem, že všichni zpracovávali totéž s rozličných stran a že nevěděli, odkud se jim toho dostalo; a že když jedna věc byla vypracována, dostalo se jim jiné. Bylo jich zase dvanácte, žádnému nebylo více než čtyřicet let, a byli mezi nimi tři duchovní a několik, kteří se chtěli jimi státi. Také jsem viděla, jako bych se s jedním z nich někdy stýkala, nebo jako by mi byl znám nebo blízek. Nebyli oděni okázale, nýbrž každý dle svého domácího kroje a nynějšího způsobu. A viděla jsem, že zase dostali od Boha všechno,

co bylo ztraceno a že všestranně pracovali pro dobro. Všichni byli katolíky.

Při temné zkáze spatřila jsem také podvodné proroky a lidi, kteří potírali spisy těchto dvanácti apoštolů. Viděla jsem je, jak ve zmatku často mizeli a zase se znova a jasněji vynořovali. Viděla jsem také jistě sto ženských, které seděly jako u vytržení, a u nich muže, kteří je magnetisovali. I viděla jsem, jak prorokovaly. Ale jímala mne z nich hrůza a ošklivost. —

Když řady těch, kteří zápasili kolem černé propasti, stále více řídly, a když za tohoto boje zmizelo celé město, nabývalo oněch dvanáct apoštolských mužů stále více stoupenců a z druhého města (to jest z Říma) přiletělo do temného terče cosi jako zářící klín.

Nad zmenšenou Církví spatřila jsem nádhernou ženu s korunou z hvězd na hlavě, oděnou široce rozloženým pláštěm nebeské barvy. Od ní vycházelo světlo a pronikalo dál a dále do ponurých temnot. Kam proniklo toto světlo, tam se vše obnovovalo a rozkvétalo. Viděla jsem, jak v jednom velikém městě kostel, který byl nejmenším, se stal prvním. Noví apoštolové se sešli všichni ve světle; domnívala jsem se, že jsem spatřila sebe vpředu s jinými, které jsem znala. Teď zase všechno zkvétalo.

Viděla jsem nového přísného papeže, a jak černá propast stále více se úží, až posléze byla už jen tak veliká, že konev by ji zakryla. Posléze jsem spatřila ještě tři zástupy nebo obce, které se spojovaly se světlem. Měly mezi sebou dobré, osvětlené lidi, i vstoupily do Církve.

Teď bylo všechno obnoveno. Vody se zase

doplnily a vše se zelenalo a kvetlo. Viděla jsem stavěti kostely a kláštery. Ještě za temného sucha byla jsem nesena přes zelenou louku, která byla samý bílý květ, který mi bylo jednou trhati. Pak jsem shledala, že trní, o něž jsem se v době, kdy panovala tma, celá poškrábala, jest nyní samý květ; i prodrala jsem se jím radostně.“

Pozornosti si zasluhuje zmínka o sedmi obdobích, třebaš období tato nejsou vymezena; pak zmínka, naznačující změnu povrchu mořského nebo břehů mořských a o propasti, která se otvírala a zavírala; tyto dva obrazy mohou ovšem též býti jen podobenstvím, ale dle tradice o viděních, kterých se dostalo jiným osobám, mohou se tím míniti i skutečné změny viditelné. Důležitá je též zmínka o zmenšení Církve. Poněvadž se tu mluví jednak o zmizení velikého počtu nepřátel, jednak o odštěpencích, kteří se k Církvi vrátí, lze mysliti spíše na zmenšení početní než na zmenšení poměrné; zdá se, že podle toho by měl na zemi nastati veliký úbytek lidí, způsobený zvláštními událostmi.

V následujícím vidění přesně udává pozemské místo:

„Nevím už, jak dnešní noci přišla jsem do Říma, ale náhle jsem stála v kostele Maria Maggiore, i viděla jsem zástupy chudých a zbožných lidí, kteří trnuli úzkostí a starostí proto, že papež se skrýval, pro nepokoje a znepokojující řeči ve městě, a viděla jsem, jak se hrnou ke kostelu, aby úpěnlivě vzývali Rodičku Boží. Lidé, jak se zdálo, neočekávali, že se kostel otevře; jen venku chtěli ji vzývati. Přivedlo je sem vnitřní společné vnuknutí.“

Ale já jsem byla v kostele, i otevřela jsem dveře, a lidé vcházelí, zaraženi a udiveni, že dveře samy se otvírají. I zdálo se mi, jako bych stála za dveřmi a jako by mne neviděli.

V kostele nebylo bohoslužeb, jen věčné lampy hořely. Ale lidé se modlili zcela pokojně. I viděla jsem, že se zjevila Matka Boží, jež pravila, že bude velmi zle. Ať se tedy lidé horlivě modlí, a to s pažemi rozpiatými, a kdyby to tak vydrželi aspoň po tři Otčenáše. Její Syn prý se za ně také takto modlil. Ať vstávají o půlnoci a tak se modlí. Ať přijdou prý po každé sem, do jejího kostela; dveře prý naleznou vždycky otevřeny. Zvláště ať se modlí, aby temná církev odsud zmizela. Vojáci, kteří byli na pochodu do města, nepřinesou prý také žádné spásy, nýbrž naopak bídu a spoušť, neboť válka se prý vede bez modlitby a bez kněží.

Pověděla mnoho a zvláště také pravila, což mně těžko jest opakovati, že totiž kdyby jen jediný kněz konal nekrvavou oběť zcela tak důstojně a s takovým smýšlením, jako ji konali apoštolové, odvrátil by všechnu bídu.

Nevím, zda lidé v kostele viděli toto zjevení, ale přece byli asi pohnuti čímsi nadpřirozeným; neboť když Svatá Panna pravila, aby se modlili s pažemi rozpiatými, všichni zdvihli paže. Všichni tito lidé byli zbožní a dobří a nevěděli si rady ani pomoci. Nebylo mezi nimi zrádce, ani nepřitele, a přece druh před druhem se bál a ostýchal. Z toho lze předvídati, jakými budou. Zdá se mi, že to jest nějaký duchovní spolek modlitby.“

Všechno tedy záleží na modlitbě K té povzbuzuje i vidění následující:

„Spatřivši dnes v noci v papežském vidění sv. Františka podpíratí Církev, spatřila jsem pak mužička, který měl v obličejí cosi židovského, jak na ramenou nese svatopetrský chrám. Zdálo se to velmi nebezpečno. Maria stála na kostele na severní straně, rozvinujíc svůj plášť na ochranu. Mužiček, jak se zdálo, se hroutil. Dle všeho byl ještě laikem a byl mi povědom.

Bylo určeno, aby oněch dvanácte, kteří, jak vídám, budou novými apoštolý, pomohlo mu nésti; ale jaksi se příliš loudali. Už už padal. Tu posléze přišli všichni a postavili se pod chrám a mnoho andělů jim pomáhalo. Zbývala už jen podlaha a zadní část; všechno ostatní bylo pobořeno od tajné sekty a dokonce i od služebníkú Církvé. Odnesli kostel na jiné místo, i zdálo se, že několik paláců se před ním sklání jako žitná pole.

Vidouc svatopetrský chrám tak rozbořený a jak také tolik duchovních pracovalo k jeho zkáze, ačkoliv veřejně to druh druhu popíral, pocítila jsem z toho takový zármutek, že jsem silně volala k Ježíši, aby se ráčil smilovati.

I spatřila jsem před sebou svého nebeského Ženicha v podobě jinocha. Dlouho se mnou rozmlouval a řekl, že to odnesení kostela znamená, že zdánlivě se úplně rozpadne, ale že spočívá na těchto nosičích a že zase z nich vzejde. I kdyby zbýval jen jediný křesťan, může prý Církev zvítěziti, neboť není prý založena na rozumu a na úradcích lidí.

Pak mi ukázal, že nikdy nechybělo těch, kteří se modlili a trpěli za Církev. Ukázal mi

vše, co sám za Církev trpěl, a jak propůjčil síly zásluhám a pracím mučedníků, a jak by ještě jednou všechno vytrpěl, kdyby mohl ještě trpět.

Také mi ukázal v nespočetných obrazech všechno bídné jednání křesťanů i duchovních v kruzích, stále se šířících celým světem až do mé otčiny, i napomínal mne k vytrvalé modlitbě a trpělivosti. Byl to nevýslovně veliký, truchlivý obraz, kterého nelze vypraviti. Také bylo mi ukázáno, že už téměř není křesťanů ve starém smyslu, tak jako všichni židé, kteří ještě teď žijí, jsou pouhými farisei, toliko ještě dřevnějšími. Jsem velmi zarmoucena tímto obrazem.“

V každém téměř odstavci mohl čtenář pozorovati mnohostrannost vidění Anny Kateřiny Emmerichové. A přece jest to všechno jednotné, takže jest téměř nemožno oddělovati kteroukoliv věc od souhrnu jejího vypravování. Modlitba, utrpení, pokání, mše svatá, církevní rok, vidění — to všechno jest jediným tkanivem jednoho roucha. Proto jest nutno čísti téměř vše, co z jejího vidění jest zachováno.

Je-li přesto užitečno pro zvláštní potřebu a přehlednost vybrati z jejího vypravování věci určitého oboru, pak jest to jen příručka. I z tohoto výběru jest patrné, jak těžko lze uspořádati záhon tak vzácných a krásných květin. Bylo by zajisté třeba rozdělití a roztřídití jednotlivá vypravování, která tu jsou podána v celku, na menší části a tyto zařaditi přesně podle obsahu. K tomu bylo by však třeba dlouhé přípravy srdce a ducha, jemné mysli, pevné a jisté ruky a především zvláštního povolání.

Nutno však doufati, že se lidé budou nyní k Anně Kateřině Emmerichové obracet stále častěji a v rostoucím počtu, jak i příznaky doby to naznačují. Pak také bude třeba uspořádati studium přebohatého pokladu moudrosti, který jest obsažen v jejích viděních. Bude toho opravdu velice třeba a to ne snad pro ty, kteří se takovými věcmi rádi zabývají, nýbrž, a to doslovně, pro celý svět.

Tento výběr je tedy nejen příručkou, nýbrž i připomenutím a upozorněním.

OBSAH :

Úvodem	5
Vnímavost Anny Kateřiny Emmerichové pro důstojnost kněžství	7
Putování	14
Vinice Páně	22
Církevní rok	45
O mši svaté	62
O nedostacích osob	74
O pokání	80
Protivenství a zkoušky	91

NIHIL OBSTAT:

P. Aemilianus Soukup O. P.,
 censor ex officio.

IMPRIMATUR:

Dr. Joannes Martinů,
 Vicarius generalis.

Olomucii, die 17. Nov. 1939.

Nr. 17.172.

DOMINIKÁNSKÁ EDICE KRYSTAL

Svazek 45.

*

SVATÉ KNĚŽSTVÍ.

podle vidění

ctihodné Anny Kateřiny Emmerichové

sestavil

Jaroslav Durych.

*

Vytiskla

Valašská knih- a kamenotiskárna

ve Valaš. Meziříčí.

L. P. 1939.